

UITGAAF VAN DEN
ROMAN, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 507

De Schipbreuk van de „Drake”.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

LITGAVE VAN DEN ROMAN, BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De Schipbreuk van de „Drake”.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Raffles spreekt zijn
brandkast aan.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was ongeveer negen uur 's avonds op een mooien dag in het begin van de maand Augustus, toen twee heeren op het terras van een groot huis op het eiland Guernsey, heen en weer liepen.

Het eiland Guernsey behoort met Jersey, Alderney, Herm en Sark tot de kanaal-eilanden, welke, hoewel zij dichter bij Frankrijk dan je-land liggen toch Britsch grondgebied zijn.

Het huis, waarvoor de twee heeren op en neer wandelden had eens aan den beroemden Franschen letterkundige en Staatsman Victor Hugo behoord en was enkele dagen geleden in het bezit overgegaan van een rijk Engelschman, die er onder den naam Graaf Palmhurst zijn intrek in had genomen.

Hij had het huis gedeeltelijk gemeubileerd gekocht, maar in vele vertrekken was de stoffeering versleten en de meubelen wormstekig gebleken, zoodat daarin veel vernieuwd had moeten worden.

Graaf Palmhurst, die uit een ruime beurs scheen te putten, had de meubileering aan de

bekende Engelsche firma Selferidge en de stoffeering aan de niet minder bekende maatschappij Whiteley opgedragen.

Beide firma's hadden zich beijverd om de opdracht geheel naar genoegen van den schatrijken client uit te voeren en hadden zich niet minder gehaast bij het uitschrijven der rekening.

Deze rekening lag in een der vertrekken, die in een schitterende bibliotheek was omgetooverd, op den lessenaar van den eigenaar en deze liep thans zelf met zijn secretaris Charles Dixon op het terras heen en weer met geen ander doel dan om te beraadslagen op welke wijze hij het spoedigst zijn leveranciers zou kunnen betalen.

Graaf Palmhurst zat in geldverlegenheid. Niet dat hij geen geld had! Verre vandaar! Hij was zóó rijk, dat hij zijn eigen rijkdom niet eens kende en dit was juist de oorzaak, dat hij zich in veriegenheid bevond. Zijn bankiers hadden hem te laat medegedeeld, dat zijn deposito geheel op was; zijn contanten bedroegen niet meer dan enkele honderden ponden sterling en hij had ongeveer vijf duizend pond noodig om zijn cre-

diteuren, onder wie Selferidge en Whiteley op het oogenblik de voornaamste waren, te betalen.

— Ik vind het wel een beetje erg, dat Moogan's Bank ons zoo laat heeft gewaarschuwd, zei de kleinste der twee heeren, Charles Dixon, een niet al te groot gestalte, maar wien men de jeugd nog van het gelaat af kon lezen. Hij had een aangenaam uiterlijk en moest met zijn blonde, eenigzins krullende haren, blauwe oogen en lachenden mond een ieder dadelijk voor zich innemen.

— Dat moet je niet zeggen, Charly, antwoordde zijn metgezel, een rijzige man van middelbaren leeftijd, wiens ravenzwarte haren aan de slapen een weinig begonnen te grijzen, dat moet je niet zeggen, we hebben den laatsten tijd zeer veel geld uitgegeven. Ga maar eens na: twintig duizend pond aan het Children Hospitaal fonds. Dat ziekenhuis voor arme kinderen in Camden Town verkeerde in een hoogst bedenkelijken financieelen toestand en het bedrag, dat ik er heen zond, was niet alleen hoogst welkom, maar we kunnen gerust zeggen, brood- en brood-noodig. Verleden week heb je zelf nog dertig duizend pond sterling gezonden naar de Vereeniging voor Oud-Strijders en Oorlogs-gemutileerden, terwijl het weeshuis te Clapham vijftien honderd pond sterling ontving en daarmee blijkbaar ons laatste restje crediet heeft verslonden. Dat alles is in zóo'n korten tijd gebeurd, dat Moogan's Bank geen verwijt kan treffen, temeer daar wij de laatste weken geregeld uit de stad waren, zoodat men ons waarschijnlijk niet eens heeft kunnen bereiken, verondersteld, dat men ons heeft willen waarschuwen. Het kan trouwens best zijn, dat een brief van Moogan op mijn schrijftafel in No. 51 Kensington Road ligt.

— Ja, dat is waar — zei Dixon, daar heb ik zoo gauw niet aan gedacht.

— Ondertusschen zitten we er nu maar even eelijk mee te kijken. Hoe hoog is het bedrag van de rekeningen bij elkaar?

— Van Selferidge 1200 pond sterling, van Whiteley 2500 pond en de andere tezamen zowat 1300 pond, dus vijf duizend pond bij elkaar. Zou Moogan geen crediet geven?

— Ach, misschien wel, Charly, ik durf zelfs wel zeggen, ongetwijfeld, maar ik houd daar niet van. Zooals je weet heb ik nog nimmer geld opgenomen als mijn deposito niet toereikend was en steeds heb ik de middelen gevonden om het bijtijds aan te vullen....

— Kan je het dan nu ook niet aanvullen? vroeg Dixon, terwijl hij zijn meester, die, naar bleek uit den vertrouwelijken toon, waarmede zij elkaar toespraken, tevens zijn vriend was, schuin aankeek.

Graaf Palmhurst keek zijn secretaris een oogenblik ook even schuin aan en beiden barstten in lachen uit.

— Om je de waarheid te zeggen, — zei de graaf, — heb ik daar op het oogenblik geen zin in. Mijn hoofd staat er niet naar. Er staan nog wel eenige menschen op mijn lijstje, die ik binnen afzienbaren tijd met een bezoek hoop te vereeren, waarbij zij niet zullen nalaten hun brandkast, hetzij goedschiks of kwaadschiks van binnen te laten zien, maar zooals ik zeg, op het oogenblik heb ik geen lust de plannen daarvoor nader uit te werken.

— Wat wil je dan doen?

— Luister, ik heb een ander idee. We hebben het den laatsten tijd met die verhuizing en allerlei andere beslommingen tamelijk druk gehad en ik verlang naar een paar maanden rust. Jij zult daar ook niet afkeerig van zijn en Henderson ook niet, denk ik. Ik had gedacht, hier een paar maanden te kunnen uitrusten, maar nu ik geld noodig heb, moet ik daar eerst voor zorgen. Wat dunk je van een zeereisje?

— Aha, ik snap het al. Je gaat naar een van je schatkamers om contanten te halen!

— Juist geraden, Charly, we gaan naar Elverholm om geld te halen, hoe vindt je dat?

— Ik geloof, dat het ons beiden goed zal doen, Edward.

— Ik ook. Daarom moesten we maar zoo spoedig mogelijk voorbereidselen maken, opdat we gauw kunnen vertrekken. Wil jij Henderson waarschuwen, dan ga ik even naar het laboratorium.

De beide vrienden scheidden. Graaf Palmhurst ging het huis binnen en Dixon begaf zich naar de garage in den tuin, waar Henderson bezig was een kleine doch fraaie en blijkbaar zeer snelle auto na te zien.

Wanneer de lezer een wereldkaart voor zich neemt, zal hij tevergeefs naar den naam Elverholm zoeken. Dezen naam had graaf Palmhurst gegeven aan een klein eilandje, eenige zeemijlen van Ascension gelegen en zoo goed als onbekend. Het was gelegen op 7 graden Zuiderbreedte en 14 graden Westelengte en zowat 1500 K.M.

verwijderd van het naaste punt van het vasteland van Afrika. Hij had het op een van zijn reizen ontdekt, het een naam gegeven en het... geannexeerd, zooals het een waar Engelschman betaamt. Het eilandje, dat nog geen 5 K.M. in het vierkant mat, was van vulkanischen oorsprong en schier niet te bereiken. Alleen bij hoog water kon men een soort natuurlijke baai invaren en landen. Daar het echter geheel onvruchtbaar was, daar de geheele bodem uit lavablokken bestond, die door den tijd glad waren geslepen, had het nimmer iemand tot woonplaats verstrekt en daar er onder de bewoners van het eiland Ascension het verhaal de ronde deed, dat het er 's nachts spookte, waagde zich niemand in de buurt.

Toen Graaf Palmhurst zijn verkenningstocht deed over dat eenzame stukje grond temidden van den eindeloozen oceaan, had hij een natuurlijk hol ontdekt, dat in het midden een meer had en dat waarschijnlijk met de zee in verbinding stond. Hij had daarin met veel moeite een hermetisch gesloten kist laten zakken, die thans op een diepte van ongeveer één meter op den bodem van dat meertje rustte en die voor een waarde van eenige miljoenen ponden sterling aan goud en edelgesteente bevatte.

Zooals wij hebben gezegd was graaf Palmhurst zeer rijk en men kan zich daarvan een goede voorstelling maken, wanneer men bedenkt, dat dit eilandje zijn eenige schatkamer niet was, maar slechts één uit vele en bijna de kleinste.

Wie Graaf Palmhurst dan was? Hoe hij zoo rijk kwam en waarom zijn rijkdom niet alleen uit goud, maar ook uit edelsteenen bestond?

Deze drie vragen zijn onmiddellijk opgelost door een paar luttele woorden, die echter zoo veelzeggend zijn, dat niemand zich meer over den waren aard van graaf Palmhurst zal vergissen.

Graaf Palmhurst was het predicaat en de naam, dien de slanke heer, die zoojuist de eigenaar is geworden van Hauteville-House, eens de woning van den beroemden auteur van *Les Misérables* en *l'Homme qui rit*, aannam, wanneer hij meende wederom voor een tijd in een andere huid te moeten kruipen.

Die naam was niets dan een vermomming, waarachter zich een man verschool, zooals de wereld geen tweede ooit zal kennen. Deze man was niemand anders dan John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Gentleman-Inbreker, de Groote Onbekende.

Zijn secretaris, die de eilandbewoners hadden leeren kennen als Dixon, was, wanneer hij met Lord William Aberdeen in diens huis in Londen woonde, Charles Brand en als zoodanig zeer goed bekend bij talloze inrichtingen van liefdadigheid, hospitalen enz., die steeds milde gaven toegestuurd kregen van zijn meester en welke afkomstig waren van de bedragen, die hij op dikwijls geniale wijze afnam van schatrijke menschen, die aan een chronische kwaal leden en welke niet uit naastenliefde maar uit het tegenovergestelde verschijnsel bestond.

Met dit alles voor oogen zal het onze lezers nu niet meer verwonderen, dat de beide heeren op het terras voor het huis zoeven zulk een eigenaardig gesprek voerden.

Reeds den volgenden ochtend vernamen de bewoners van Guernsey, dat de landheer, zooals zij Raffles noemden, wederom ging vertrekken.

Vlak bij het huis, dat, zooals men wellicht weet, dicht aan zee ligt, bevond zich een kleine kunstmatige haven, die uitsluitend voor het gebruik van de bewoners van Hauteville House bestemd was. In die haven lag een zeer fraai, wit geschilderd jacht, waarvan de korte pijp onmiddellijk liet vermoeden, dat het een motorjacht was. De korte, maar tamelijk wijde pijp diende voor den afvoer van gassen.

Zooals het een modern vaartuig past, had het een inrichting voor draadloze telegrafie aan boord en was verder van de nieuwste vindingen op zeevaartkundig gebied voorzien. Bovendien voerde het jacht nog allerlei andere zaken met zich mede, waarvan zelfs de stoutste fantasie zich geen voorstelling zou kunnen maken.

Raffles was namelijk een geniaal man, die onmiddellijk de nieuwste vindingen van geleerden in practijk bracht en hiermede niet wachtte tot men ze in den handel kon bekomen, doch zelf de handen aan den ploeg sloeg, zoodat de meeste ingenieuze vindingen korten tijd na de uitvinding of ontdekking reeds door hem konden worden toegepast, nog vóór de wereld er eenig begrip van had.

Hierdoor was het mogelijk, dat het vaartuig, hetwelk natuurlijk volkomen zeewaardig was, slechts door een man behoefde bediend te worden. De motoren, eveneens een vinding van Raffles konden het schip een snelheid verleen van ongeveer 50 knopen per uur, waarbij een vermogen van niet minder dan 7000 P. K. werd ontwikkeld.

De grootste bijzonderheid bestond evenwel in het feit, dat het schip vanaf den wal draadloos kon worden bestuurd. In een der kajuiten bevond zich een kleine, doch krachtige benzine-motor, die een dynamo aandreef en waardoor de benodigde energie werd opgewekt.

De twee gekoppelde machines, die Raffles kortweg de set noemde, waren er op ingericht om in een paar seconden gedemonteerd en verpakt te worden in een paar koffers, met nog een aparten koffer voor benzine. Hoewel deze machines, wel klein, maar toch nog tamelijk zwaar waren, was dit geen beletsel voor Henderson, den chauffeur van Raffles, die een ware reus mocht worden genoemd en voor wien niet gauw een last te zwaar was. Nu wel niet met gemak, maar dan toch zonder veel moeite droeg James Henderson, als het moest de drie koffers wel een Kilometer ver zonder te rusten.

Wanneer Raffles de set op den oever had opgesteld kon hij door middel van verschillende handgrepen op een klein schakelbord het schip laten manoeuvreren tot op een afstand van 10 K.M. en waarbij de antenne voor de draadlooze telegrafie tevens als antenne voor de draadlooze besturing diende.

Toen Raffles een paar dagen na zijn komst op Guernsey eenige proeven had genomen en het schip, met geen sterveling aan boord, de haven uit was gevaren, had de eenvoudige bevolking den nieuwen landheer met verbazing gadeslagen, maar toen hij daarop het schip allerlei wendingen liet maken en ten slotte de haven weer binnen liet varen, met een zekerheid alsof er zich een zeer bekwame loods aan boord bevond, waren zij half en half geneigd den graaf voor een modernen toovenaar aan te zien.

Hij had de menschen op dat punt echter spoedig gerust gesteld en hun de werking van het toestel uitgelegd, waardoor wel hun bijgeloovigheid, maar niet hun ontzag en vereering voor den graaf was verdwenen.

Met dit vaartuig zouden Raffles, Charles Brand en Henderson de zeereis gaan ondernemen, die den Grooten Onbekende het geld moest verschaffen, waaraan hij op het oogenblik behoefte had.

Twee dagen nadat hij het plan geopperd had, lag de „Zeemeeuw” reisvaardig en maakten Raffles en zijn metgezellen zich gereed om aan boord te gaan.

Zij verheugden zich over hun tocht, want het

weer was prachtig en er werd naar rust verlangd, tenminste wat Raffles en Brand betreft. Henderson scheen er geen behoefte aan te hebben. De sterke kerel, met zijn hart van goud en zijn spieren van staal, scheen geen vermoeidheid te kennen, maar was vergenoegd om de eenvoudige reden, dat hij zijn meester vergenoegd zag: dat was voor hem voldoende.

De brave kerel had het grootste aandeel gehad in de voorbereidingen voor de reis. Hij had er voor gezorgd, dat de machines in uitstekenden toestand verkeerden, dat er de noodige proviand aan boord was, kortom dat alles geschied was wat het verblijf aan boord van een betrekkelijk klein vaartuig aangenaam kan maken.

Raffles had er natuurlijk voor gezorgd dat zijn crediteuren een brief hadden ontvangen, waarin medegedeeld werd, dat hij plotseling voor zaken op reis moest, maar dat zijn eerste werk na zijn terugkeer zou wezen voor de betaling der rekeningen zorg te dragen.

Op den ochtend van den zesden Augustus koos het vaartuig zee, toegejuicht en nagewuifd door de gansche bevolking.

De drie opvarenden deden om de beurt dienst als stuurman. Maar alleerdurende een gedeelte van den nacht was de stuurman alleen op de kleine brug. Overdag werd hij steedsgezelschap gehouden door de anderen en allen deden een dosis gezondheid op voor jaren in de versterkende, frissche zeelucht. Het duurde niet lang of door het geregelde verblijf in de open lucht, zagen zij er alle drie weldra uit als roodhuiden.

Men navigeerde volgens de gebruikelijke route. Eerst langs de Fransche kust, toen naar Gibraltar, vandaar over Madeira naar de Kanarische eilanden en Sierra Leone. Daar werd een groote voorraad levensmiddelen, benzine en olie ingenomen, omdat van daaruit aan een stuk naar Ascension en vandaar naar Elverholm zou worden gevaren.

Op hun heenreis deed zich niets bijzonders voor. In verschillende havens werd het anker uitgeworpen om proviand aan te vullen en het schip te laten schoonmaken, want daar Henderson voor het toebereiden van maaltijden zorgde, had hij niet veel tijd over voor het schoonhouden van het schip, maar daar dit geregeld in de havens gebeurde, welke zij aandeden, was dit geen bezwaar.

Het eiland Elverholm lag op drie uur afstand van Ascension. Men voer eerst om het eiland,

dat niets anders dan een kale rots was, heen, om te zien of alles veilig was, waarna de „Zee-meeuw” de haven werd ingestuurd.

In het hol werd alles gevonden, zooals men het had achtergelaten.

Met behulp van een takel, die tot de gewone uitrusting van het vaartuig behoorde, werd de waterdichte stalen kist uit het meertje opgehaald en niet zonder moeite geopend. De inhoud was ongeschonden en Raffles voorzag zich uit den voorraad van de noodige contanten, terwijl hij tevens een aantal diamanten en andere edelstenen er uit nam. Hij was van plan op den terugweg Amsterdam aan te doen om de

steen daar op de markt te brengen.

Zelfs wanneer hij zeer weelderig leefde, zou het kapitaal, dat hij nu bij zich had, voldoende geweest zijn voor jaren.

Welgemoed werd de terugtocht aanvaard.

Reeds spoedig na het passeeren van den equator werd Georgetown, het kleine stadje aan de noord-west zijde van Ascension bereikt. Hier werd de voorraad, waarin een geduchte bres was gekomen, aangevuld.

Raffles was van plan dit te herhalen te Elmina, de havenplaats en Europeesche nederzetting aan de Goudkust.

Een doosje **Dubec-Sigaretten**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

Uit de wildernis.

Een dag of tien vóór de boeg van de „Zee-meeuw” de wateren van den Atlantischen Oceaan kliefde, terwijl dit vaartuig op weg was naar Elmina, was de bevolking van deze kleine nederzetting, die nog voor het grootste gedeelte uit de zwarte bewoners van Kameroen, Nigeria en Togo bestaat, getuige van een voor dit plaatsje zeer zeldzaam schouwspel.

Een groot, wit stoomjacht had het anker op de reede uitgeworpen en een groot deel van de bevolking stond met gespannen verwachting de toebereidselen aan boord van dit schip gade te slaan, toebereidselen, die er op wezen dat men van plan was aan land te gaan.

Onder de bevolking bevonden zich ook eenige blanken. Ook voor hen was zoo iets een heele gebeurtenis; doorgaans beteekende het nieuws uit het moederland.

Dit keer echter werden zij hierin teleurgesteld, want het was geen Engelsch, doch een Duitsch vaartuig. De naam liet dit niet vermoeden. De gouverneur van de nederzetting had een grooten telescoop, die op een driehoekig geschroefd was, op een hoog punt aan de kust neergezet en door dit instrument reeds lang gezien, dat de naam van het vaartuig „Drake” was. Hij gaf hierover zijn verwondering te

kennen aan zijn gast Jack Howell, die naast hem stond en maakte dezen er opmerkzaam op, dat deze Engelsche naam slecht strookte met de Duitsche vlag, die het schip voerde.

De gouverneur, John Burns genaamd, een door de tropenzon gebruide, gemoedelijke Engelschman verheugde zich sedert een tiental dagen in het bezit van een gast.

Deze gast was hem door den hemel toegonden, ten minste dit gaf hij aan een ieder, die het maar hooren wilde, te kennen. Hij was ongehuwd en had het dientengevolge in zijn mooi, wit huis, dat door fraaie cocospalmen omgeven was, tamelijk stil. Het was dus geen wonder, dat hij Jack Howell, toen deze op een goeden dag in het plaatsje arriveerde, met open armen ontving, ook al had hij hem vóór dat oogenblik nog nimmer gezien.

Jack Howell had tien jaren achtereen in de wildernis geleefd. Hij was als employé door een groot Engelsch concern, dat rubberbelangen had in Afrika, uitgezonden, was daarna administrateur geworden van een rubberonderneming en was na zeven jaar, in plaats van naar huis te gaan voor eigen rekening handel gaan drijven in ivoor, ebbenhout, mahoniehout en wat het land nog meer opleverde. In die drie jaar was

hij zeer gelukkig geweest en had hij zeer voordelige zaken gedaan. Ook in zijn employé-tijd was hij zeer zuinig geweest, had aan den grooten kanker der tropen, den drank, weerstand weten te bieden en had eindelijk, na tien jaar ingespannen arbeid het plan opgevat naar het moederland, naar Engeland terug te keeren met zijn overgespaard kapitaaltje van ongeveer veertig duizend pond sterling.

Ofschoon hij tien jaren achtereen bijna uitsluitend met wilde en halfwilde volksstammen had verkeer, was hij de eenvoudige, oprechte, eenigszins naïve jonge man gebleven, zoodat hij bij zijn aankomst te Elmina door John Burns met open armen werd ontvangen.

Howell was voornemens geweest zijn intrek te nemen in het kleine, maar zeer zindelijke hotel, maar Burns was te lang van Europeesch gezelschap verstoken geweest, om niet elkeen, die zich bij hem vervoegde om inlichtingen, ook al was zijn uiterlijk niet altijd even gunstig, als zijn gast te beschouwen.

Hoeveel te meer moest dit dan het geval zijn met Howell, wiens eerlijke blauwe oogen in het open jongensachtige gelaat elken brombeer voor zich had moeten innemen.

Jack Howell had wat zijn reis betref, pech gehad. Toen hij aankwam was er juist een boot, die den vrachtdienst tusschen de kustplaatsen van Afrika onderhoudt, vertrokken en het kon nog wel een paar weken aanhouden voor er weer een kwam. Howell, die, nu hij eenmaal het plan om naar Engeland terug te keeren, gemaakt had, zoo spoedig mogelijk wilde vertrekken, vond dit jammer, maar Burns stak het niet onder stoelen of banken, dat hij het een zeer gelukkigen samenloop van omstandigheden vond en stelde zich al eenige weken van aangenaam gezelschap voor. Hij had Howell onmiddellijk gevraagd bij hem zijn intrek te nemen en niet in het hotel; toen de nieuw aangekomene, eenigszins verlegen met het gulle aanbod van den hem totaal onbekenden gouverneur, aarzelde, had hij zijn aanbod op smeekenden toon herhaald en Jack was natuurlijk bezweken.

Reeds tien dagen lang was hij aldus de gast van John Burns, die, hem ter eere, elken avond licht in het salon liet opsteken. Er werd ge-kaart en gedronken, want hoewel Jack nog zeer matig was, meende hij, nu er aan zijn arbeid een einde gekomen was, zich af en toe wel een glas wijn of een whiskey soda te mogen veroorloven.

De gramfoon liet de mooiste orkestnummers, de verleidelijkste foxtrots en smeltende liederen hooren en alles was zóo prettig en aangenaam, als het bij een temperatuur van 95 graden op een afgelegen plek vanden aardbol maar wezen kon.

Alsof dit alles nog niet genoeg was, kwam er nu nog het zeldzame feit bij van een stoomjacht op de reede. Het was te veel, meende Burns, waaraan had hij al die prettige drukte en afleiding verdiend. Helaas, de goede kerel wist niet, dat het nu nog zoo nieuwsgierig bekeken vaartuig hem zijn gast kwam ontrooven.

Jack Howell, die nu en dan ook eens een oogje door den telescoop had geworpen, had opgemerkt, dat er zich onder de personen, die aanstalten maakten om het schip te verlaten, dames waren.

Weldra bleek, dat hij goed gezien had. Toen de sloep op het strand was getrokken, stapten er drie heeren en drie dames uit, die zich onmiddellijk naar het eenige hotel, dat de nederzetting rijk was, lieten brengen.

De geheele bevolking was opgetogen. Zulke deftige, voorname menschen hadden zij nog nimmer in hun leven aanschouwd.

Twee heeren waren van middelbaren leeftijd en naar hun gelijkenis te oordeelen, broers. De een was de eigenaar van het jacht, Heinrich Kaufmann, de ander zijn broeder, Fritz. De derde mannelijke passagier was veel jonger. Hij was blond, droeg een monocle in het rechteroog en werd door de dames met den naam Kurt aangesproken.

De dames waren een bezienswaardigheid apart, tenminste twee harer, de oudsten. Ook zij waren van middelbaren leeftijd, maar spreidden in haar kleeding een jeugd en elegance ten toon alsof zij jonge meisjes waren. De jongste daarentegen was veel eenvoudiger gekleed en had iets droefgeestig in haar uiterlijk, dat weinig met haar jeugd strookte, doch haar schoonheid als het ware nog verhoogde.

John Burns en Jack Howell hadden door den telescoop de aankomst der reizigers goed kunnen gadeslaan en haastten zich thans het instrument in te schuiven en op te bergen, daar zij zich naar het hotel wilden begeven, waar Burns, in zijn waardigheid als gouverneur, de reizigers in zijn nederzetting welkom wilde heeten.

Tegen drie uur 's middags kwamen zij er aan. Spoedig was kennis gemaakt en het duurde niet lang of men was in een gesprek gewikkeld, zóo

hartelijk en vertrouwelijk, dat het er meer op leek, alsof men elkaar tientallen jaren in plaats van even veel minuten gekend had.

Het gesprek was hartelijk en algemeen. Ten minste wat de heeren betrof: van de dames mengde de jongste zich slechts zelden in het vroolijk en druk gekout en staarde somwijlen met een vreemden blik om zich heen.

Jack Howell was dit niet ontgaan. Natuurlijk was de brave jongen hals over kop verliefd op haar geworden, hetgeen niet te verwonderen valt, als men bedenkt, dat hij in geen tien jaar met een blank, vrouwelijk wezen had gesproken en de nieuw aangekomene mooi genoeg was om zelfs den meest verwenden heer der schepping te bekoren.

Het duurde dan ook niet lang, of Jack zat naast haar en was een gesprek met haar begonnen. Toen hij te weten kwam, dat zij ongehuwd en dus niet de echtgenote van den jongen man met de monocle was, hetgeen hij aanvankelijk gedacht had, nam zijn verliefdheid nog toe, ook al ontving hij niet de minste aanmoediging van de jonge vrouw.

John Burns, die er niet op ingericht was zoo veel gasten tegelijkertijd te herbergen, kon de reizigers dus niet, zooals Jack, bij hem logeeren, maar wel noodigde hij hen uit dien avond bij hem te komen doorbrengen. Deze invitatie werd met vreugde aanvaard en tot laat in den nacht weergalmde het gastvrije huis van den gouverneur van vroolijk gepraat en gelach.

Toen men eindelijk scheidde hadden Jack Howell en John Burns hun heele levensgeschiedenis verteld en wisten zij op hun beurt veel af van de avonturen en lotgevallen van den rijken Duitschen koopman, die heel weinig van zijn landgenooten weg had en zich in gunstigen zin van hen onderscheidde.

Ten minste zoo dachten zij. Wanneer zij getuigen hadden kunnen zijn van het gesprek, dat de reizigers, die 's avonds aan boord van het vaartuig terug waren gekeerd, voerden, zouden zij er anders over gedacht hebben. Nu echter was dit niet het geval en Jack zag in zijn droomen niets anders dan de diepe, bruine oogen in het melancholieke gelaat van het schoone jonge meisje, dat hij reeds Ethel had mogen noemen.

Hoewel men zeer laat aan boord kwam, bleef het licht in het salon nog lang branden.

— Dat is goed nieuws op deze afgelegene plek

van den aardbol, — zei Heinrich Kaufmann tot zijn broeder, — dat had ik niet durven denken.

— Hoeveel zei hij ook weer, dat hij bezat? vroeg Kurt.

— Veertig duizend pond sterling!

Kurt liet een zacht gefluit hooren.

— Dat is de moeite waard — meende hij.

— Dat zou ik ook denken en naar mijn meening moeten we hem onmiddellijk uitnoodigen. Tien tegen een, dat hij het aanneemt.

— Het kan nog wel een maand duren voor er een boot komt om hem en... zijn vrachtje naar Engeland over te brengen.

— Des te beter. Hoe grooter de kans is, dat hij lang moet wachten, hoe grooter de kans is, dat hij onze invitatie aanneemt.

Thans mengde zich een der dames in het gesprek.

— We behoeven er niet aan te twifelen, dat hij onze uitnoodiging aanneemt, ook al kwam er morgen een boot en al gingen wij pas de volgende week weg. Hebben jullie dan geen van allen gezien, dat hij tot over zijn ooren verliefd is op Ethel?

Allen keken in de richting van het jonge meisje, dat, zooals gewoonlijk, met hare gedachte heel ergens anders scheen te zijn en nauwelijks acht scheen te slaan op haar omgeving.

Nu haar naam werd genoemd, keek zij evenwel op. Met een scherp blik monsterde zij het gezelschap.

— Wat is er? — vroeg zij en deed daarbij geen moeite vriendelijk te schijnen.

— O niets, we maakten alleen maar de opmerking, dat Jack Howell zeer oplettend tegenover je was, zei de dame, die het eerst gesproken had.

— Ach wat! Laat dien eenvoudigen jongen toch met rust. Ik heb er niets van gemerkt, maar zelfs al zou dit wel het geval zijn, dan is dat toch niet te verwonderen als men tien jaar in de wildernis heeft geleefd.

Nadat Ethel dit gezegd had, keerde zij zich om en ging het salon uit.

De anderen oogden haar na en schoven toen zij verdwenen was, hunne stoelen dicht bij elkaar. Geruimen tijd werd op zachten toon gesproken.

Het onderwerp, dat zij behandelden, scheen van vertrouwelijken maar ook van gewichtigen aard te zijn, want het duurde lang eer men het eens was. Toch ontbrak de vroolijkheid niet,

want nu en dan brak de een of ander in een zacht gelach uit, waarin de anderen hem of haar bijvielen.

Ten slotte werd het licht gedoofd en gingen men te ruste.

Den volgenden ochtend liet het gezelschap zich weer vroeg naar land brengen. Regelrecht begaf men zich naar de woning van den gouverneur.

Men liep in ongeregelde volgorde, alleen de eigenaar van het jacht, Heinrich Kaufmann was in een ernstig gesprek gewikkeld met Ethel.

— Moet je hem nu ook weer tot je slachtoffer maken? zei het meisje op verwijtenden toon.

— Slachtoffer! slachtoffer! Praat toch niet zoo pathetisch, wie spreekt er nu van slachtoffers maken. Ik geloof, dat wij hem een grooten dienst gaan bewijzen.

— Dien hij dubbel en dwars zal moeten betalen!

— Er is geen sprake van betalen. Wanneer hij met ons meegaat, wint hij de passage van de groote boot uit, als hij dus een kleinigheid mocht verliezen komt dit overeen uit.

— Ja, ja! Een kleinigheid, dat kennen we. Het begint altijd met een kleinigheid. En waar eindigt het mee?

— Daar heeft hij zelf in te beslissen. Hij blijft vrij in zijn doen en laten. Hij is toch geen klein kind.

— Ach wat geeft het ook al dat praten. Je doet immers toch wat je wilt. Laat mij er in 's hemelsnaam buiten.

— Maar kind, dat doen we toch ook! Jij kunt je er gerust buiten houden. We vragen alleen maar van je een weinig vriendelijk tegen hem te zijn, zoodat hij niet denkt, dat hetgeen wij vragen tegen jou zin gaat. Als hij eenmaal aan boord is, kan je doen wat je wilt.

Het jonge meisje gaf geen antwoord, maar verviel weder in haar gewoon droefgeestig gepeins.

Intusschen was men het huis op enkele tientallen meters genaderd en Burns en Jack snelden de warande af en de reizigers tegemoet. Het was als een wederzien, na een scheiding na jaren.

John Burns putte zich uit in beleefdheden, liet den besten wijn uit den kelder halen en was zoo opgeruimd als men hem in geen jaren gezien had. Helaas, die vroolijkheid zou slechts van korten duur zijn, want weldra vernam hij wat de reden was, dat de reizigers reeds zoo vroeg op den dag tot hem waren gekomen.

— Mijnheer Howell, — aldus sprak Heinrich Kaufmann, den jongen man aan, toen wij gisteravond naar de „Drake” terugkeerden, viel het

ons in, dat wij misschien in staat zijn u een grooten dienst te bewijzen. Het ligt in ons voornemen hedenavond het anker te lichten en onze reis voort te zetten. Daar u reeds tien dagen op een reisgelegenheid wacht en het nog wel een dag of veertien, of nog langer, kan duren, eer een boot Elmina aandoet, komen wij u vragen of u ons de eer wilt aandoen onzen gast aan boord van de „Drake” te worden.

— Eenigen onzer, — hierbij richtte hij als onwillekeurig den blik naar Ethel, — stellen zoo veel belang in uw gezelschap, dat wij het niet alleen als een eer, maar ook als een genoegen beschouwen, als een groot genoegen, om u naar uw vaderland terug te brengen.

Zoowel Burns als Jack waren verrast. Eerstgenoemde was te rondborstig om zijn teleurstelling te verbergen, want hij begreep maar al te wel, dat men niet op toestemming van zijn gast zou behoeven aan te dringen.

Jack echter was aangenaam verrast. Zoowel door de uitnoodiging zelf, als om de reden waartoe men hem gevraagd had. Toen Kaufmann zijn blik als onwillekeurig op Ethel richtte, had hij dien blik gevolgd en een zekere aanmoediging in de oogen van het jonge meisje meenen te lezen. Hoewel zij onmiddellijk haar oogen neersloeg, was het hem niet ontgaan en niemand behoefde meer aan zijn antwoord te twijfelen.

Een paar uur na dit gesprek waren zijn koffers reeds gepakt en maakte hij zich reisvaardig.

John Burns zat in zijn salon en nam werktuigelijk de honneurs waar. Zijn hart bloedde, want niets had hem voorbereid op dezen dubbelen slag. Niet alleen, dat alle drukte en vroolijkheid weer uit zijn huis zou wijken, maar ook zijn prettige gast, dien hij nu reeds tien dagen onder zijn dak had gehad, ging hem verlaten.

Toch nam hij het den jongen man niet kwalijk. Hij begreep, dat het moederland in de verte hem wenkte, terwijl er in zijn onmiddellijke nabijheid een paar donkere oogen hem lokten.

Burns was in den loop der jaren een filosoof geworden en wist zich als een man in zijn lot te schikken.

Als een man stond hij dan ook eenige uren later op den hoogsten heuvel van de kust het vertrekkende schip na te wuiven en niemand zag, dat hij eerst zijn oogen moest uitvegen, vóór hij voor het oculair van zijn telescoop plaats nam, om nog zoo lang mogelijk de hem verlatende beschaving na te oogen.

Hoofdstuk III.

Noodseinen.

Ongeveer tien dagen na het vertrek van de „Drake” naderde de „Zeemeeuw” met Raffles, Brand en Henderson in goeden welstand aan boord, de kust van Elmina.

Hoewel de zeereis den drie reizigers zeer goed had gedaan, was men nu toch blij weer eens voet aan vasten wal te kunnen zetten. Raffles en Brand waren daar een dag de gasten van den gouverneur, die ook nu maar al te blij was weer eens met Engelschen van beschaafden stand te kunnen spreken. Een dag of tien geleden had hij, zoo deelde hij zijn gasten mede, bezoek gehad van een Engelschman, die thans op weg naar Engeland was. Daar hij moest wachten op de aankomst van een der schepen, die de vrachtvaart langs de Afrikaansche kust onderhouden en daar deze soms wel drie maanden en langer wegblijven, had hij hem geruimen tijd tot gast gehad en hem leeren kennen als een eenvoudigen, aardigen jongen, zoodat het hem speet, toen hij eindelijk vertrok. Dat vertrek was nog tamelijk onverwacht geschied, daar hij ten slotte toch niet met de gewone vrachtboot was gegaan, doch een uitnoodiging had aangenomen van een rijken Duitscher, die met zijn groot stoomjacht een paar dagen op de reede gelegen had en hem gepresenteerd had naar Engeland terug te brengen.

De gouverneur was nog zóó vervuld van dit voorval, een heel evenement op dit gedeelte van den aardbol, dat hij het in geuren en kleuren aan zijn gasten vertelde, hoewel dezen er maar matig belang in stelden, hetgeen niet te verwonderen is, daar zij den jongen man in kwestie, die zoo'n gunstigen indruk had gemaakt op den gouverneur, natuurlijk niet kenden.

Daar Raffles en zijn vrienden nu reeds veertien dagen onderweg waren, wilden zij de terugreis zoo spoedig mogelijk aanvaarden en na een hartelijk afscheid van hun gastheer, die alle mogelijke moeite had gedaan om hun verblijf nog wat te doen rekken, hetgeen hem echter niet gelukt was, staken zij den volgenden ochtend vroeg in zee.

Het weer, dat de geheele reis buitengewoon fraai was geweest, begon tegen den avond een verandering te ondergaan, die elken zeevaarder

op deze hoogte met bezorgdheid vervult. Na een windstilte, die de warmte tot ondraaglijkheid had opgevoerd, pakten zich plotseling donkere wolken aan den horizon samen en eensklaps, zonder een voorafgaande koelte, schoot een heftige bries uit het Zuid-Oosten, die de zee tot hoge golven opzweepte.

Gewoonlijk gaat een dergelijke onverwacht opgekomen bries over tot een geweldigen storm, maar dit keer scheen het met een sissers af te loopen, ofschoon uit de waarnemingen op het weerglas moest worden afgeleid, dat in de onmiddellijke nabijheid een heftige storm moest hebben gewoed.

Toen de wind weer tot een labberkoelte was afgezakt, haalde Raffles en zijn metgezellen verlicht adem. De „Zeemeeuw” was een uitstekend vaartuig, dat het zelfs in een vliegenden storm wel had kunnen uithouden, maar daar in deze streken vaak onderstroomen voorkomen, die een schip, al wordt het ook nog zoo goed bestuurd, op de kust kunnen doen loopen, is de kans op schipbreuk volstrekt niet denkbeeldig.

Tegen het vallen van den avond was de wind bijna geheel gaan liggen, ofschoon de zeevaarders op hun hoede bleven, daar een storm gewoonlijk, met een korte tusschenpoos, vier en twintig uren duurt. Tot aller blijdschap echter bleef het kalm en den volgenden ochtend verrees de tropenzon weer schitterend aan den oostelijken hemel.

Met groote vaart doorkliefde de boeg van de „Zeemeeuw” de golven en tegen het vallen van den avond kreeg men land in zicht.

Raffles tuurde met de grootste aandacht in de verte; hij had een grooten telescoop uit de kajuit gehaald en sloeg daarmede den horizon gade.

— Vreemd! hoorde Brand hem mompelen.

— Wat is vreemd? — vroeg Brand.

Raffles schoof den telescoop in en ging naar de kaartenkamer, op den voet gevolgd door zijn secretaris.

— Kijk eens, Charly, zei Raffles op de kaart wijzend. Volgens mijn berekening zijn wij pas hier.

Hij zette zijn vinger op een punt, waaruit

bleek, dat zij zich vlak onder de Kaap Verdische eilanden moesten bevinden.

— Als mijn berekeningen juist zijn, dan kan het land, dat wij zoeven hebben waargenomen, Santiago nog niet zijn. Maar als dat niet zoo is, wat is het dan? Eerlijk gezegd dacht ik, dat Henderson, toen hij land meldde, zich vergist had, maar in den kijker blijkt duidelijk, dat dit niet het geval is.

— Ik heb wel eens gehoord, dat door vulkanische werking van den zeebodem hier en daar een eiland is ontstaan, dat op die plek vroeger nimmer was gezien. Zou dat hier ook het geval niet kunnen zijn?

— Alles is mogelijk, Charly en we zullen moeten afwachten of je veronderstelling juist is.

Op dat oogenblik hoorden de beide mannen, dat het schip vaart minderde. Dat was zoo iets ongewoons, daar Henderson nimmer iets deed, dat hem niet door zijn patroon bevolen was, dat beiden elkaar aankeken. Het volgend oogenblik stonden zij aan dek.

Henderson wenkte hen en zij naderden den stuurman.

— Wat is er James? riep Raffles hem toe, waarom minder je vaart?

De reus, die er in zijn blauw pak met vergulden knopen nog grooter en forscher uitzag, dan hij toch reeds was, wees op de golven.

De mannen keken in de richting van zijn vinger, maar door de snel vallende duisternis konden zij aanvankelijk niets onderscheiden; op een gegeven oogenblik echter zagen zij iets wits drijven. Het bleek een reddingsboei te zijn. Door handig manoeuvreeren naderden zij de boei zoo dicht mogelijk en thans kon men duidelijk den naam „Drake,” die er met zwarte letters op was geschilderd, onderscheiden.

— Zou de storm toch nog slachtoffers hebben geeischt? vroeg Brand als het ware zich zelf af.

— Dat zou niet onmogelijk zijn, beste jongen. Op deze hoogte kan de storm wel veel heviger geweest zijn. Uit alles blijkt, dat deze boei nog niet lang in het water heeft gelegen; we zullen goed uitkijken of we misschien hulp kunnen bieden.

Slechts langzaam werd verder gevaren, maar door de vallende duisternis werd alle waarneming weldra onmogelijk.

Den volgenden ochtend, bij het krieken van den dag, werd de horizon opnieuw afgezocht, Heinde en ver was niets te ontdekken. Water

en lucht, anders niets. Alleen in het noordoosten was door den kijker een kuststrook zichtbaar, dezelfde, die zij gisteravond hadden waargenomen.

— Ik begrijp er niets van, Charly, zei Raffles, na geruimen tijd het verdwijnende land te hebben gadeslagen. Wij sturen in dezelfde richting als gisteren en terwijl ik duidelijk heb waargenomen en jij natuurlijk ook, dat wij land in pal noordelijke richting voor ons hadden, ligt het nu ten noord-oosten. We hadden er recht op aan moeten sturen, hetgeen ook in mijn bedoeling had gelegen, om te onderzoeken welk eiland we hier voor ons hadden, terwijl we ons er nu hoe langer hoe meer van verwijderen. Me dunkt we moesten van richting veranderen en er heen gaan. Wat dunkt je er van?

— Hebben we nog genoeg olie en mondvoorraad aan boord.

— O wat dat betreft kunnen we gerust zijn. Het eenige, waarover ik me verontrust, is over het feit, dat, als we hier werkelijk te doen hebben met een door vulkanische werking ontstaan eiland, er tegelijk wel gevaarlijke klippen zullen zijn ontstaan, die hoewel onder water, toch zóó dicht aan de oppervlakte liggen, dat we er op kunnen stuk stooten. En dan zijn we, in de letterlijke en in de figuurlijke beteekenis van het woord, naar de haaien.

Het voor en tegen werd overwogen, maar Raffles had Raffles niet moeten zijn als het resultaat niet in bevestigenden zin was uitgevallen. Zijn verlangen naar avonturen zat hem als het ware in het bloed.

Het roer werd omgegooid en, hoewel niet op volle kracht, werd naar het geheimzinnige land gevaren.

Het was nog geen middag, toen Raffles en Brand, die de kijkers niet van hunne oogen hadden, bijna gelijktijdig een onderdrukten kreet slaakten.

Zij hadden beiden waargenomen, dat de kust, die voor hen opdoemde, onmogelijk van een pas ontstaan land kon zijn. Zij hadden op het tropische strand zeer duidelijk plantengroei kunnen waarnemen.

Hoe meer zij naderden, hoe duidelijker zij de kustvorming konden waarnemen, tot zij beiden door een uitroep wederom van hunne verwondering blijk gaven.

Op een vooruitstekend punt meenden zij een vlag te zien wapperen. Met gespannen aandacht bleven zij het land, dat zij hoe langer hoe meer

naderden, gadeslaan. Weldra was hun twijfel weggenomen. Heel duidelijk zagen zij dat op een rotspunt een soort vlag was geheschen en terwijl zij nog tuurden, werd daar vlak naast een tweede geheschen.

Een uitroep van Henderson, die nog steeds aan het roer stond, maakte hen er opmerkzaam op, dat zij door een hoeveelheid wrakhout dreeven, zoodat Raffles aanstonds bevel gaf vaart te minderen en met de grootste behoedzaamheid verder te gaan.

Langzaam maar zeker naderde men de kust. Thans zagen de reizigers, dat op het strand allerlei teekens werden gegeven en het duurde niet lang of de „Zeemeeuw“ gaf te kennen, dat men die teekens begrepen had. Het waren noodseinen van schipbreukelingen.

Raffles begaf zich naar de brug, vanwaar het vaartuig niet alleen bestuurd kon worden, maar waar ook door middel van een aantal handels de vaart kon geregeld worden. Hij nam het roer van Henderson over en speurde naar een plek, waar hij ten anker kon gaan.

Eindelijk knarste de ankerketting en lag het vaartuig stil. Raffles oordeelde het niet raadzaam verder te gaan, met het oog op verborgen klippen. Men beschikte aan boord over een groote motorsloep, die ruim en comfortabel was ingericht en waarmede Raffles een landing op de kust wilde beproeven. Dat dit geen geringe arbeid zou zijn, bleek maar al te duidelijk uit de heftige branding, die op het strand stond en waaruit viel af te leiden, dat daar klippen en zandbanken konden zijn.

Alle drie begaven zij zich in de sloep, hetgeen zij met een gerust hart konden doen, daar Henderson er zorg voor gedragen had, behalve het noodige proviand en kleeren, ook de koffers met de motoren in te laden, zoodat men de „Zeemeeuw“ vanaf het strand zou kunnen besturen.

Toen de mannen zich in de sloep inscheepten, zag Raffles duidelijk door zijn kijker hoe de kleine figuurtjes aan het strand, als het ware een rondendans uitvoerden van blijdschap, dat hulp nabij was.

Aanvankelijk ging de vaart uitstekend, maar naar mate men de kust naderde werd de navi-

gatie moeilijker. Talrijke scherpe rotspunten, die uit zee opstaken, moesten worden vermeden, terwijl tevens rekening moest worden gehouden met de verschillende stroomingen, die het ranke vaartuigje soms geheel en al uit den koers dreeven.

Eindelijk echter naderde men de brandingslijn. Met een onnavolgbare handigheid, die een goed denkbeeld vermocht te geven van zijn zeevaartkunde, stuurde Henderson de sloep door de gevaarlijke zône heen en na een paar oogenblikken heftig door elkaar geschud te zijn door de schuimende golven, gleeed de boot op het strand.

Wat Raffles reeds lang door zijn kijker had waargenomen, konden zij nu van dichtbij aanschouwen. Zij vonden zich omringd door vijf menschen. Of beter gezegd door drie, want de twee andere, twee vrouwen, bleven op eenigen afstand staan toekijken. Naar alle waarschijnlijkheid schaamden zij zich een weinig voor hun meer dan summier toilet, hetwelk slechts bestond uit enkele lappen, die zij uit de schipbreuk hadden weten te redden.

Ook de mannen beschikten slechts over wat gescheurde vodden, waarmede zij zich zoo goed en zoo kwaad als het ging, gedrapeerd hadden.

Het tooneel, dat nu volgde, in bijzonderheden te beschrijven, is ondoenlijk. De vreugde over hun redding, die thans verzekerd was, uitten zij op allerlei wijzen. De vrouwen weenden en de mannen drukten hun redders geroerd de hand.

Toen de drukte van de aankomst een weinig bedaard was, werden de noodige voorbereidselen getroffen om de schipbreukelingen aan boord te nemen.

Raffles liet alles aan Brand en Henderson over; hij scheen een weinig uit zijn humeur te zijn. Reeds dadelijk was hem gebleken, dat hij met Duitschers te doen had en, volbloed Engelschman zijnde, was het hem niet kwalijk te nemen, dat hij altijd met eenige reserve tegenover de ex-vijanden van zijn vaderland optrad.

Brand en Henderson begonnen aanstonds de koffers, die zij medegenomen hadden te ontpakken, om de schipbreukelingen van kleeren te voorzien en te midden van de drukte en beweging, die daar het gevolg van was, wist Raffles zich ongemerkt te verwijderen.

Let op:
De Dubec-Sigaretten
zijn in blik verpakt.

Hoofdstuk IV.

De zonderling.

Nadat Raffles eenigen tijd het strand was opwandeld, geraakte hij weldra tusschen eenige palmboomen, die de uitloopers van een dicht oerwoud bleken te zijn.

Hij was te goed met deze streken bekend, om niet te weten, dat hij de noodige voorzichtigheid in acht diende te nemen, daar men maar al te gauw te midden van den weelderigen plantengroei verdwaalt.

Hij keerde dus op zijn schreden terug en sloeg links af. Plotseling stond hij op een open plek, aan het eind waarvan hij een ruw getimmerd huisje ontdekte. Deze plek was door een heuvel van het strand, dat vandaar niet zichtbaar was, gescheiden.

Onwillekeurig vroeg hij zich af wie daar zou wonen, omdat de hut, hoe ruw deze er ook uitzag, er toch eenigszins op wees, dat daar iemand moest wonen met een zekere beschaving. Ook verdiepte hij zich in de vraag of de schipbreukelingen van het bestaan dezer hut op de hoogte waren. Aan den eenen kant was hij geneigd te denken, dat het niet anders kon of zij moesten de hut gezien hebben, daar deze zoo dicht bij het strand lag, aan den anderen kant echter wees alles er op, dat zij er niet geweest waren, want in dat geval zouden zij toch zeker hulp hebben ontvangen van den bewoner of de bewoners en hun uiterst spaarzame kleeding wees er op, dat die hulp hun niet geboden was.

Raffles was intusschen de hut genaderd en loerde door een der vensters naar binnen. Een venster was het eigenlijk niet, niets anders dan een opening in een der wanden, welke moest dienen om licht en lucht te laten toetreden.

Wat hij zag was wel in staat hem met eenige verwondering te vervullen. De hut, die klaarblijkelijk uit meerdere vertrekken bestond, toonde inwendig een groot verschil met het ruwe uiterlijk.

Het vertrek, dat hij zag was van eenige meubelen voorzien, welke er op wezen, dat zij eens in de kamer van een Europeesche woning hadden gestaan. Dit was op zich zelf al een weinig zonderling, maar het vreemdste van alles was, dat de wanden getooid waren met een aantal schilderijen, die den toets van een ernstige critiek konden doorstaan.

Raffles, wiens nieuwsgierigheid was opgewekt, liep om de hut heen, teneinde den ingang te vinden. Deze bevond zich aan een der korte zijden en hij trad binnen.

Bij nadere beschouwing bleek, dat hij goed gezien had. De schilderijen aan den wand waren blijkbaar alle door één hand geschilderd, hetgeen niet alleen op te maken viel uit de wijze van schilderen, maar ook uit het feit, dat zij alle één onderteekening droegen. Sommige waren in fraaie lijsten gevat, andere daarentegen hadden als omraming slechts gespleten boomtakken van ruw hout, hetgeen een eigenaardig gezicht opleverde.

Nog was Raffles in de beschouwing van deze schilderijen verdiept, toen het venster, of beter gezegd, de opening in den wand verduisterd werd. Raffles draaide zich om, maar hij zag niets meer, doch hoorde een vreemdsoortig geluid, dat eenigszins leek op het geloei van een verschrikt of woedend gemaakt wild dier.

Instinctmatig tastte hij naar de revolver in zijn achterzak en snelde naar de deur. Vóór hem stond een lange, magere man van ongeveer een jaar of zestig. Hij was naakt en droeg slechts een soort lendendoek van boomschors.

Zijn hoofd was bijna geheel kaal, een ruige, lange baard bedekte het onderste gedeelte van zijn gelaat en uit zijn oogen blonk het vuur van een krankzinnige. De geheele gedaante maakte een onvergetelijken indruk en paste al heel weinig in de omgeving van het vertrek, waarin Raffles zich bevond.

Enkele seconden stonden de twee mannen elkaar aan te zien. Toen hief de oude man een knuppel, dien hij in zijn hand had, dreigend op en liet wederom dat vreemde, dreigende geluid hooren.

Raffles bleef bedaard staan en keek den man in de wilde oogen. Zijn rustige blik scheen kalmeerend te werken, want de knuppel daalde. De man week een paar passen achteruit en Raffles trad naar buiten. Hij meende zich te moeten verontschuldigen, dat hij binnengegaan was en deed dit met enkele woorden, in de hoop, dat de man hem zou verstaan.

Maar wie schetst zijn verbazing, toen hij in zeer goed Engelsch ten antwoord kreeg, dat hij

zich niet behoefde te excuseeren. Ook merkte Raffles op, dat het wilde vuur in de oogen van den ouden man onmiddellijk geweken was, toen hij de hut uitkwam.

Raffles maakte een paar opmerkingen over de schilderijen, die hij gezien had, maar aanstonds rees weer het wantrouwen in de ziel van den zonderlingen oude. Zonder zich over zijn handelwijze te verontschuldigen, deed hij de deur van de hut voor den neus van Raffles dicht en hij hoorde hem den ruwen grendel er voor schuiven.

Raffles besloot geen verdere pogingen te doen zich in het vertrouwen van den zonderling te dringen, hoewel een menigte vragen hem op de lippen hadden gelegen, want hoe deze oude man, wien het nog aan te zien was, dat hij vroeger te midden der beschaving had geleefd, op deze verlaten plek van den aardbol gekomen was, was hem een raadsel.

Hij verwijderde zich van de hut en wilde naar het strand terugkeeren. Hij sloeg een weinig naar rechts af, omdat hij meende, dat de heuvel daar wat lager was en het duurde dan ook niet lang, of hij stond boven op de hoogte, vanwaar hij het strand kon zien liggen.

In de verte zag hij zijn beide metgezellen nog steeds met de schipbreukelingen bezig.

Hij keek om zich heen, maar het landschap was te dicht begroeid, om een ver uitzicht te kunnen bieden. Aan den anderen kant van de hoogte viel zijn oog op een klein dal, dat den indruk maakte alsof het kort geleden door menschen betreden was. Hier en daar lagen afgebroken takken en hij meende indrukken van voeten in den zandigen bodem te zien. Uiterst behoedzaam, want hij wist nog steeds niet waar hij zich bevond, ging Raffles verder.

Eensklaps meende hij wat te hooren. Iets wat op menschelijke stemmen geleek. Niet het vreemde, ongearticuleerde geluid van wilden, maar stemmen met een beschaafden klank. Het leek hem zelfs alsof men Engelsch sprak, maar dat kon wel verbeelding zijn.

Plotseling schoot het hem echter te binnen, dat zich aan boord van het verongelukte schip, dat naar den naam van de waargenomen reddingsboei te oordeelen, de „Drake” moest zijn geweest, meer personen hadden moeten bevinden, dan hij tot dusverre had gezien.

Zijn antipathie tegen Duitschers had hem parten gespeeld, anders had hij met de hem aan-

geboren hoffelijkheid wel geïnformeerd naar het welvaren van de verongelukten.

Deze plotselinge gedachte had hem opmerkzaam gemaakt. Hij spitste zijn ooren en ging behoedzaam verder. Maar hoe hij zich ook inspande, hij hoorde niets meer. Juist wilde hij de hoogte weer beklimmen, toen hij een opening in het struikgewas meende te zien. Hij kwam naderbij en nu hoorde hij ook weer hetzelfde geluid van zoeven.

Hij naderde nog meer en ontdekte nu, dat de opening leidde naar een natuurlijke uitholling in een lagen rotswand, welke bijna geheel schuil ging onder den weelderigen plantengroei. Alles was stil; de stemmen, die hij gemeend had te hooren, zwegen.

Voorzichtig, met zijn revolver in de rechterhand, drong hij het hol verder in. Het kostte hem eenige moeite, zoo uit het felle daglicht komend, iets in deze halve schemering te onderscheiden.

Dàar hoorde hij weer datzelfde geluid! Hij deed nog een paar stappen, draaide zich half om en..... liet van verrassing bijna zijn wapen vallen.

Het tooneel, dat hij zag was van een aandoenlijkheid als hij nimmer verwacht zou hebben aan te treffen.

Op den grond lag een jonge man met gesloten oogen. Zijn kleeding bestond slechts uit enkele lappen en zijn gelaat was hoogrood gekleurd. Nu en dan bewogen zich zijn lippen en mompelde hij eenige onverstaanbare woorden.

Naast hem zat een meisje van een jaar of twintig. Ook haar kleeding bestond slechts uit een lap om haar lendenen. Zij hield de hand van den jongen man in de hare en keek met een verbijsterden blik Raffles aan. Zij bewoog zich niet. Het was alsof alles haar onverschillig was.

Raffles, die toch waarlijk wel genoeg vreemde avonturen beleefd had, om gewapend tegen zonderlinge toestanden te zijn, moest nu toch bij zich zelf de opmerking maken, dat hij hiervan niets begreep.

Toen hij met zijn boot op het strand was geloopen, hadden hem de schipbreukelingen omringd en hem ontroerd de handen gedrukt. Met geen woord hadden zij hem te kennen gegeven, dat niet ver van de plek waar hij voet aan land had gezet, zich nog twee menschen bevonden, die eveneens, misschien nog meer dan zij, zijn

hulp noodig hadden. Wisten zij misschien van het bestaan dezer twee eenzamen in dit hol niets af? Dat was ondenkbaar. Het bleek maar al te duidelijk, dat ook zij tot de schipbreukelingen behoorden. De lappen, die hun leden ternauwernood bedekten, waren blijkbaar van linnen onderkleeding gemaakt en toonden, hoewel zij vol scheuren zaten, geen teekenen van ouderdom.

Dit alles flitste Raffles in een paar seconden door het brein. Hij verloor geen tijd met talmen: hij begreep, dat directe hulp hier noodzakelijk was en naderde het tweetal.

Nu echter liet het meisje haar passieve houding varen, hare oogen schoten vuur en het scheen alsof zij den zieke wilde verdedigen.

Raffles had onmiddellijk den toestand overzien. Deze twee jonge menschen, die blijkbaar aan hun lot waren overgelaten, verkeerden in een hoogst zorgwekkenden toestand en hadden dringend hulp noodig. Alleen kon hij hier weinig uitrichten, want in de eerste plaats scheen het hem toe, dat het verstand van het jonge meisje verbijsterd was en tweedens bezat hij geen middelen om hun lijden te verlichten. Hij had de hulp van zijn makkers dringend noodig.

Hij richtte nu het woord tot het jonge meisje en gaf haar te verstaan, dat zij rustig moest blijven zitten, dat hij kleeren en medicijnen zou gaan halen, benevens voedsel, kortom alles wat zou kunnen strekken om haar te doen inzien, dat eindelijk de hoog noodige hulp nabij was.

Zij reageerde hierop echter niet. Nu Raffles weer op den gewonen afstand van haar stond, scheen zij zich weinig om zijn tegenwoordigheid te bekommeren.

Raffles verspilde niet langer de kostbare minuten. Hij snelde het hol uit en beklom den heuvel.

Daar ginds op het strand waren zijn metgezellen nog steeds druk bezig. Zij waren te ver verwijderd om hem te verstaan, zelfs wanneer hij ook nog zoo hard riep. Eerst wilde hij zijn zakdoek aan een tak binden om daarmee te zwaaien en zoo hun aandacht te trekken, maar dit middel leek hem toch tamelijk onzeker. Op die manier zou het nog lang kunnen duren voor zij zijn seinen zagen. Toen viel hem iets anders te binnen. Hij rukte zijn revolver uit zijn zak en loste een schot in de lucht.

Onmiddellijk zag hij, dat dit teeken zijn uitwerking niet miste. Allen, die op het strand stonden, keken op in de richting vanwaar het schot geklonken had.

Raffles begon nu met zijn zakdoek te zwaaien en hij zag, dat Henderson en Brand zich van de overigen los maakten en zoo snel hun krachten het veroorloofden naar hem toesnelden. Henderson, wiens reusachtige gestalte goed te onderscheiden was, liep vooraan en was weldra bij Raffles, die hen tegemoet was geloopt.

— Vlug, James, zei Raffles, toen de reus hem genaderd was, — ik moet onmiddellijk de koffers hier hebben met kleeren, voedsel en geneesmiddelen. Ga gauw terug en breng alles wat ik gevraagd heb, zoo spoedig mogelijk hierheen. Er is geen oogenblik te verliezen. Ik zal je straks wel zeggen, waarvoor ik het noodig heb.

Henderson was al weer op den terugweg, zoo snel zijn sterke beenen hem maar wilden dragen.

Intusschen was Brand genaderd en zag met verbazing hoe Henderson weer rechtsomkeert maakte.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij hijgend.

— Ga maar mee, Charly! Je zult iets zien, dat je nimmer verwacht zult hebben.

Hij bracht Brand naar het hol en toonde hem de twee jonge menschen, die nog net zoo lagen, als Raffles ze aangetroffen had.

Brand sprak geen woord, maar keek Raffles vragend aan.

Deze wenkte hem naar buiten te komen.

— Wat dit alles precies beteekent, kan ik nog niet zeggen, zei Raffles, maar ik zou me sterk vergissen, als aan dit zaakje niet een luchtje is. Zooals je weet, heb ik het niet op Duitschers begrepen, maar ik wil ze niet beschuldigen vóór ik zekerheid heb. Herinner jij je nog wat gouverneur Burns van Elmina ons verteld heeft van de „Drake”?

Brand dacht eenige oogenblikken na.

— Zei hij niet, dat de eigenaar van het jacht een jongeman had uitgenoodigd om hem naar Engeland te brengen?

— Juist, dat meende ik ook. Aanvankelijk veronderstelde ik, dat het die bleke man was, de jongste van de drie daar op het strand, maar het wil mij nu voorkomen, dat het deze ongelukkige is.

— En het jonge meisje?

— Ja, zooals ik zeg, verkeer ik nog geheel en al in het onzekere, het eerste wat ik weten moet, is, wat er gebeurd is en dat kan ik pas hooren, als ze beiden van het noodzakelijke zijn

voorzien. Ik heb Henderson weggestuurd om het noodige te halen.

— Hier is hij al, mylord, — klonk de stem van den reus.

Tot niet geringe verbazing van Raffles en Brand was Henderson met zijn vracht op den nek alweer terug. Het was ongelooflijk, zoo snel als hij had moeten loopen en Raffles dacht onwillekeurig aan Vrijdag, den zwarten knecht van Robinson Crusoe, die zijn meester op dezelfde wijze had verbaasd doen staan.

Onmiddellijk gingen de drie mannen het hol in.

Zij vonden het tweetal nog precies in dezelfde houding. Toch scheen er eenige verandering op het gelaat van het meisje te komen, toen zij de drie mannen het hol zag binnentreden. Zij verzette zich er niet tegen, dat men haar trachtte op te beuren, doch wilde in geen geval de hand van den jongen man, die thans bewusteloos scheen te zijn, loslaten.

Daar wist Henderson raad op. Hij nam de beweginglooze figuur in zijn sterke armen, terwijl Raffles en Brand het jonge meisje het hol uitdroegen.

Onder de schaduw van een palmboschje werden ze neergelegd. Eerst nu was duidelijk te zien, welke verwoestingen het lijden op het gelaat van de ongelukkigen had te weeg gebracht.

Het bleek, dat de jonge man in een heftige koorts lag, wondkoorts waarschijnlijk, te oordeelen naar de bloedige strepen en vegen op het linnen dat zijn lichaam ten deele bedekte.

Raffles begon hem te onderzoeken en weldra ontdekte hij een diepe vleeschwond onder den rechterschouder. In normale omstandigheden zou deze wond voor een sterken, jongen man weinig beteekend hebben, maar de wond was door gebrek aan verzorging ontstoken en had koorts veroorzaakt. Ook was de schouder ontwricht.

Met groote handigheid wijdde Raffles zijn beste krachten aan den zieke.

Intusschen hielden Brand en Henderson zich bezig met het meisje, dat in zwijm gevallen was. Het bleek, dat zij geen wonden had, maar toen Brand haar onderzocht, slaakte hij plotseling een uitroep, die Raffles even deed opzien.

— Wat is er, Charly, iets gevaarlijks? Moet ik er bij komen?

— Neen, Edward, gevaarlijk geloof ik niet, maar ik zie hier iets zeer vreemds. Je moet aandachtig maar eens kijken.

De koffers, die Henderson had medegebracht waren een tooverkist gelijk. Van alles kwam er uit en zij schenen onuitputtelijk te zijn.

Schoon linnengoed, verbandmiddelen, voedsel, kortom alles, waaraan de ongelukkigen behoefte konden hebben.

— Wat heb je me nu te laten zien? — vroeg Raffles, toen hij met den jongen man gereed was en deze opgefrist en verbonden op een bed van enkele meegebrachte doeken lag.

Brand lichtte voorzichtig den linnen doek, dien hij over de schouders van het nog steeds bewusteloze meisje geslagen had, op en wees naar eenige zonderlinge teekens, die in een vreemde lugubere kleur op de witte huid te zien waren.

Raffles boog zich er over heen en zei toen:

— Tatouëering! Versch! Hoogstens drie dagen geleden aangebracht. Vreemd, zooals alles wat ik tot dusverre hier heb gezien, vreemd en raadselachtig is.

— Heb je dan nog meer gezien dan dit? — vroeg Brand terwijl hij op de twee liggende gestalten wees.

— Ja, ik zal straks alles vertellen, maar nu moeten we eerst zien, dat we onze patiënten aan boord krijgen, want hier kunnen ze niet blijven liggen. Hoe zullen we dat doen?

— O, Mylord, laat u dat maar aan mij over, — viel Henderson hierop in. Ik heb zoo'n werkje wel meer bij de hand gehad. Dat arme meisje, vreeselijk, wat ziet ze bleek. Ze zal toch niet dood gaan, Mylord?

— Dat hoop ik niet, James, het zal heelemaal van de verpleging afhangen.

En een goede verpleging kan ze alleen maar aan boord krijgen, dus hoe eerder we aan boord zijn, hoe beter het is.

Henderson luisterde al niet meer, maar toog direct aan het werk. Met groote handigheid hanteerde hij zijn mes en het duurde niet lang of hij had van de buigzame takken der cocospalmen, die eigenlijk niets anders zijn dan de sterke en taaie bladstengels een draagbaar vervaardigd, waarop een tamelijk zware vracht kon worden vervoerd.

Nadat het meisje er voorzichtig op was gelegd, namen Brand en Henderson de baar op om haar naar de motorsloep te brengen. Raffles zou zoo lang bij den jongen man de wacht houden.

Toen het tweetal met hun vracht op den heuvel waren gekomen, slaakten beiden een kreet. Raffles keek op en daar zij hem wenkten, snelde hij

naar hen toe. Zonder een woord te spreken wezen zij in de richting van het strand.

Hetgeen zij zagen was wel in staat hen met verwondering te vervullen.

De schipbreukelingen, die gedurende den tijd, dat de drie mannen bij elkaar waren geweest, alleen waren gelaten, hadden hiervan gebruik gemaakt om eenige kisten en koffers, die zij blijkbaar uit de schipbreuk hadden kunnen redden, aan boord van de sloep brengen. Van hun hoog standpunt kon Raffles waarnemen, hoe zij aanstalten begonnen te maken om ook zijn koffers aan boord te brengen. Het geheele groepje, zowel de heeren als de dames, welke laatsten bijna niet van de heeren waren te onderscheiden, daar zij zich hadden moeten behelpen met de kleeren die Raffles in zijn koffers had, zoodat zij er dus in de blauwe jassen met vergulde knopen en witte pantalons als mannen uitzagen, liep door elkaar en scheen zich zooveel mogelijk te haasten.

— Wat zou dat beteekenen? — vroeg Brand aan Raffles, die er ook niets van scheen te begripen.

Eensklaps echter scheen Raffles een vermoeden te krijgen. Als een bliksemstraal schoot het door zijn brein, dat hier iets niet in den haak was. Die oude, naakte gek in zijn hut! Deze twee jonge menschen, gewond en aan hun lot overgelaten! Nu deze poging om er met de sloep van door te gaan! Dit alles te zamen wees er op, dat de schipbreukelingen er op uit waren om hun redder te bedriegen.

Wederom moest een revolverschot dienen om de aandacht te trekken. Raffles loste een schot in de lucht, hetgeen dan ook zijn uitwerking niet miste. Zonder zich een oogenblik te bedenken, stortte het troepje dames en heeren zich op de laatste koffers, die nog op het strand stonden.

Maar Raffles, die dat voorzien had, was hen te vlug af. Met Henderson aan zijn zijde snelde hij den heuvel af en naar hen toe.

Aan het strand begreep men, dat vóór zij er in geslaagd zouden zijn de koffers aan boord te brengen, Raffles en zijn metgezel dicht genoeg genaderd zouden zijn, om hen het wegvaren te beletten.

Zij lieten de koffers in den steek en haastten zich aan boord. Onmiddellijk staken zij in zee en vóór dat Raffles in staat was het hun te beletten, stevenden zij door de branding naar het jacht.

Raffles klemde zijn tanden op elkaar.

— Schavuiten! mompelde hij voor zich heen. Gelukkig, dat ik het nog net bijtijds heb gezien, anders zouden zij ons gewoonweg hier achtergelaten hebben.

— Maar Mylord, waagde Henderson in het midden te brengen, dat hebben zij toch al gedaan. Ik geloof, dat wij net te laat zijn.

— Neen James, gelukkig niet. Je vergeet dit! — en Raffles wees op de koffers. Ga jij nu vlug terug en breng met mijnheer Brand de zieken hier, dan zal ik de boot terug laten komen.

En terwijl Henderson zich verwijderde stelde Raffles de aparaten, die hij uit de koffers nam, op het strand op. Binnen enkele minuten snorde de benzinemotor en verleende aan den dynamo het benodigde aantal omwentelingen, om den stroom op te wekken voor de draadlooze stuurinrichting.

Zoodra hij zag, dat de machine goed liep, voerde hij de noodige handgrepen op het schakelbord uit, lichtte draadloos het anker van het jacht en wendde den boeg naar het strand.

Toen haalde hij zijn revolver weer voor den dag en loste wederom een schot in de lucht. Maar de menschen in de sloep hadden deze waarschuwing al niet meer noodig. Zij begrepen, dat zij hun voornemen niet meer ten uitvoer konden brengen. De eigenaar van het jacht zou hen weten te dwingen terug te keeren, nog afgezien van het feit, dat hij het draadloos bestuurde schip op hen in kon laten loopen en hen, wanneer hij dit wilde, in den grond kon boren. Zij gooiden het roer om en voeren weer naar land.

Toen zij daar aankwamen, waren Brand en Henderson met hun last genaderd en gaf hij dengenen, die zich aan boord van de sloep bevonden, bevel uit te stappen om plaats te maken voor de twee jongelieden, die hij zoo spoedig mogelijk aan boord wilde brengen.

Schoorvoetend en met een donkeren blik in hun oogen voldeden zij aan dit bevel.

Raffles lette al heel weinig op hen. Die lieden interesseerden hem niet en hij had slechts oogen voor den goeden gang van zaken betreffende de twee jonge menschen, die hij in zoo'n hulpe-loozen toestand had aangetroffen. Wat er was geschied kon hij nog niet vermoeden en tijd om hen naar een verklaring te vragen had hij niet. Zijn eerste zorg was voor de gezondheid van deze twee.

Zij namen in de sloep plaats en staken van wal. Maar nu omringden hen de vijf anderen. Smeekend hieven zij de handen omhoog en met tranen in de oogen bezwoeren de dames hen

terug te keeren om hen af te halen en niet in den steek te laten.

— Wij komen terug! riep Raffles hen kortaf toe en daarmee moesten zij tevreden zijn.

Hoofdstuk V:

Het verhaal van Ethel.

Het vereischte heel wat stuurmanskunst om het schip, dat op drift lag, zóó te naderen, dat de sloep geen gevaar liep. Van uit het kleine vaartuig bestuurde Raffles draadloos het jacht, maar niettemin ging er nog al wat tijd heen met manoeuvreeren, vóór men er in slaagde aan boord te komen. Toen Henderson echter eenmaal voet aan boord had gezet, was het leed geleden. Met onnavolgbare vlugheid en handigheid werd de sloep aan boord geschen, zoodat de twee zieken er niet den minsten last van ondervonden.

Toen zij eindelijk op twee bedden, die Henderson in het salon had opgeslagen, lagen, haalde Raffles verlicht adem en begon hij aan andere zaken te denken.

Eerst was hij van plan om de vijf achtergebleven schipbreukelingen te halen, maar hij kwam hiervan spoedig terug.

De korte tropenschemering was ingevallen en over eenige minuten zou het volslagen donker zijn. En in de duisternis wilde hij zich liever niet in de branding wagen. Bovendien — zoo bedacht hij — was het niet erg, wanneer hij hen nog een nacht op het strand liet. Zij zouden zich wel weten te beschermen tegen datgene, wat hen kon bedreigen. Zij waren met hun vijven, konden geen honger hebben en moesten overigens maar zien hoe zij er zich doorheen sloegen. Hij had er een voorgevoel van, dat zij deze onaangenaamheid wel aan de behandeling van de twee jonge menschen, die hij thans onder zijn bescherming had, verdiend hadden.

Aan boord van het jacht was het een en al bedrijvigheid. Zoowel Henderson als Brand beijverden zich alles te doen, wat het lot van de twee ongelukkigen kon verzachten en weldra smaakten zij de voldoening het jonge meisje te zien ontwaken.

Met groote, eenígszins verschrikte oogen keek zij om zich heen; maar dit duurde niet lang,

want blijkbaar van vermoeidheid uitgeput, viel zij spoedig in slaap.

Raffles, die de temperatuur van den jongen man had opgenomen, scheen daarover niet geheel gerust te zijn en de drie mannen spraken af, dat zij dien nacht om beurten bij de zieken zouden waken.

Deze maatregel bleek achteraf overbodig te zijn geweest, want de nacht verliep zonder dat zich iets bizonders voordeed. De jonge man was eveneens in slaap gevallen. Aanvankelijk had hij nu en dan nog eenige onsamenhangende woorden gemompeld, maar naarmate de nacht verstreek werd hij rustiger en toen Raffles tegen den ochtendstond wederom de temperatuur opnam, bleef de thermometer onder de acht en dertig.

Hierdoor gerustgesteld, besloten Raffles en zijn metgezellen wat rust te nemen en dan te ontbijten.

Toen zij elkaar boven in de groote dekhut ontmoetten, was het voor het eerst, dat zij met elkaar over de gebeurtenissen van den vorigen dag van gedachten konden wisselen.

— Het is mij alles nog een raadsel, Edward, zoo opende Brand het gesprek, terwijl hij zich een kop inschonk van de geurige thee, die Henderson had gezet.

— Mij ook, Charly, bekende Raffles volmondig, en ik heb nog wat anders ook ontdekt, zooals ik je, geloof ik, gisteren al heb gezegd. Tot dusver is het mij nog een raadsel waar we zijn. Wij bevinden ons volgens mijn waarnemingen toch altijd nog op een afstand van ongeveer 200 mijlen van de Kaap Verdische eilanden en de eenige plausibele oplossing, die ik kan vinden, is, dat wij door een magnetische storing uit den koers geraakt zijn.

Als dat werkelijk zoo is, dan veronderstel ik, dat we ons op de Afrikaansche kust bevinden tusschen Freetown en Porte-Guinea. Maar dit alles komt er op het oogenblik minder op

aan. We kunnen wel niet al te lang blijven met al die monden, die wij op het oogenblik hebben te vullen, maar onze voorraad zal het nog wel eenige dagen uithouden. Dus dat is van later zorg. We dienen eerst te weten te komen, wie onze gasten zijn.

— Ik denk, dat het dezelfde menschen zijn, waarover gouverneur Burns heeft gesproken.

— Ja, dat lijdt geen twijfel, maar hun verhouding onderling is mij nog alles behalve duidelijk. Zoo op het oog schijnt het mij toe, dat er oneenigheid tusschen hen is geweest, hetzij vóór, hetzij na de schipbreuk en dat daardoor die verwijdering tusschen hen is ontstaan.

— Maar dat kan toch nooit een excuus zijn om twee menschen, die gewond en niet in staat zijn zichzelf te helpen, aan hun lot over te laten.

— Juist, Charly, zoo denk ik er ook over en daarom, ik wil het eerlijk bekennen, brand ik van nieuwsgierigheid om te weten te komen wat er gebeurd is.

— Wat dunk je er van, zouden we aan land gaan om ze te halen, dan weten we het gauw genoeg.

— Zou je dat denken, Charly? Ik meen het te moeten betwijfelen, natuurlijk zullen ze ons wel antwoord geven op hetgeen we hun vragen, maar ik geloof nooit, dat we precies de waarheid te weten zullen komen op die manier. Als er werkelijk iets gebeurd is, dat het daglicht niet kan velen, zullen zij zich er wel voor wachten, dat mede te delen. Ze hebben aan mij genoeg gezien, dat ik tegenover hen geen zachte rechter zal zijn. Mijn vooringenomenheid heb ik niet onder stoelen of banken gestoken en zij zullen trachten mijn gunst te winnen. Neen, ik geloof, dat ik hen nog maar niet moet gaan halen.

— Ik kan ze duidelijk zien zitten, zei Brand, die geruimen tijd door een telescoop had staan turen. Zij hebben geen oog van ons schip af en schijnen vol ongeduld, dat wij hen komen halen.

— Ja, dat kan wel, Charly, maar ze zullen toch nog even geduld moeten hebben. Eerst gaan we naar beneden, om te zien hoe onze zieken het maken.

Raffles en Brand begaven zich naar het salon, terwijl Henderson, die onvermoeid was, zich aan zijn bezigheden op het dek begaf.

Toen zij beneden kwamen, vonden zij de beide zieken ontwaakt. Maar het was geen opbeurend tafereel, dat zij boden. De jonge man zat rechtop

in bed en keek met een bedremmeld gezicht van het meisje naar de binnentredenden. Het meisje zat eveneens rechtop en snikte, dat het de mannen door de ziel sneed.

Nu had Raffles een zeer eigenaardig karakter. Ofschoon hij, als de gelegenheid zich voordeed, zeer hard en streng kon zijn, hetgeen niet te verwonderen is van iemand, die onder alle mogelijke omstandigheden het hoofd koel en helder moet houden, kon hij toch ook zoo zacht zijn als een vrouw. Diep verborgen onder de oppervlakte, in een geheimen hoek van zijn hart, zetelde een eigenschap, waardoor hij zich reeds bij tallozen had weten bemind te maken. Hij had de goddelijke gave van het medelijden.

Tranen van een vrouw, vooral als die vrouw jong en schoon is, kan bij ons allen die gave opwekken, hoeveel te meer dus bij iemand, die die gave van nature heeft!

Raffles naderde haar, zooals alleen een vader zijn dochter nadert; met een onbeschrijfelijke teederheid, nam hij haar handen in de zijne en fluisterde haar eenige woorden van deelneming toe. Aanvankelijk had dit weinig uitwerking, het snikken van het meisje werd zelfs heviger, maar Raffles weerhield haar daarin niet, liet haar uitweenen en smaakte weldra het genoeg, dat zij kalm en bedaard in de kussens terugzonk.

Het was hem gebleken, dat, hoewel zij geen merkbare temperatuursverhooging had, haar toch iets scheelde en hij begon haar te ondervragen over haar toestand; of zij ergens pijn had, of zij zich loom of afgemat gevoelde.

Dit bracht hem in herinnering, dat hij den vorigen dag onder haar linkerschouder een vreemde tatouëering had waargenomen en aanstonds bracht hij dit in verband met haar zenuwachtigheid. Het bleek, dat hij goed geraden had, want toen hij er over sprak, brak zij weer in snikken uit.

Raffles gaf Charly een teeken en deze verwijderde zich.

Toen deelde hij haar mede, dat hij, behalve kapitein van dit vaartuig, ook geneesheer was en dat hij haar moest onderzoeken. Eerst stribelde zij tegen, maar met zachten dwang wist hij toch van haar gedaan te krijgen, dat zij eindelijk hem haar schouder toonde.

Tot zijn niet geringe verbazing zag hij, dat de teekens nog onduidelijker waren geworden en dat de lugubere kleur zich nog verder over de huid had verspreid.

Hij maakte zich daarover niet weinig ongerust en besloot zich omtrent dit zonderlinge verschijnsel zekerheid te verschaffen.

— Mejuffrouw, zoo sprak hij haar aan, voor ik iets voor u en uw metgezel kan doen, moet ik weten hoe u aan deze tatouëering komt. Het schijnt mij toe, dat de indrukken nog tamelijk versch zijn en het zou kunnen, dat dit uw toestand in het algemeen beïnvloedt. Wilt ge mij ook zeggen, hoe ge daar aan komt?

Maar het meisje schudde droefgeestig het hoofd, hare lippen begonnen weer te trillen en zij stond op het punt in weenen uit te barsten.

Raffles moest zich zelf bekennen, dat het een moeilijk geval was en wist niet goed wat te doen. Een paar maal had hij reeds tersluiks naar den jongen man gekeken, maar het was alsof deze zijn blikken vermeed.

Van dien kant had hij dus ook geen opheldering te verwachten.

Toen het meisje wederom bedaard was, liet hij haar van een verkoelenden drank drinken en zette haar met eenige welgekozen woorden op haar gemak.

Zij bleek geroerd te zijn over de zachtheid van Raffles, die zooveel geduld met haar toonde en zij stamelde eenige woorden van dank.

— Het spijt mij zoo, dat ik u zooveel moeite geef, — zeide zij, terwijl de tranen in hare oogen opwelden, en dan te moeten bedenken, dat alles voor niets is! Ach, laat ons toch aan ons lot over. Ten minste mij. Ik ben niet waardig, dat ge zooveel voor mij doet. Ik ben een ellendig schepsel. Werp mij in zee. Dan zijt ge van mij af en ik heb mijn verdiende loon!

Dat waren ongetwijfeld zonderlinge woorden en Raffles keek den jongen man aan, alsof hij van hem eenige opheldering verwachtte.

Maar deze sloeg wederom zijne oogen neer, alsof hij daarmede stilzwijgend zijn bevestiging wilde geven.

Toen werd het Raffles toch te erg. Hij moest optreden en krachtig ook, wilde hij datgene te weten komen, wat hij weten moest.

Hiertoe wendde hij zich tot den jongen man.

— Jonge vriend, wie of wat ge zijt is mij totaal onbekend, — zoo sprak hij hem aan, — maar als ge wilt dat ik u beiden help, zoo goed als in mijn vermogen is, dient ge mij te vertrouwen. Denk niet dat ik mij in uwe zaken wil dringen, maar ik moet weten wat er voor-

gevallen is. Ge zijt verplicht te spreken en ik eisch dit dan ook van u.

Het scheen, dat de zieke deze woorden verwacht had, want hij toonde zich daarover volstrekt niet verwonderd.

— Volkomen juist, mijnheer. Wij... hier hield hij even op en verbeterde toen zich zelf, — ik ben u zeer dankbaar, terwijl ik mij misschien ondankbaar toon, door niet te willen spreken, maar geloof mij, het is niet omdat ik iets voor u wil verborgen houden. Ik doe het alleen ten respecte van Ethel.

Terwijl hij deze woorden sprak, keek hij naar het jonge meisje, dat de handen voor het gelaat had geslagen.

— Ik kan u alleen zeggen, dat de tatouëering die u onder haar schouder hebt gezien, haar tot eer strekt....

— Niet verder.... niet verder.... viel het jonge meisje hem thans in de rede, ik zal alles vertellen.... alles.... luister....

Raffles schikte zich om te luisteren en kreeg het volgende zonderlinge verhaal te hooren.

— Ongeveer tien dagen geleden lichtten wij het anker van de „Drake“, het motorjacht van Heinrich Kaufmann, dat eenige dagen op de reede van Elmina had gelegen. Heinrich Kaufmann is de oudste der drie heeren, die op het jacht waren. De anderen waren zijn broer Fritz en Kurt Hohenheim. De overige passagiers waren behalve ik, de vrouw van Heinrich en van Kurt.

De oudste Kaufmann laat mij voor de wereld als zijn dochter doorgaan, maar ofschoon ik veel aan hem te danken heb, gebiedt de waarheid mij te zeggen, dat ik in geen familie-relatie met hem sta.

Heinrich Kaufmann is, of beter gezegd, was zeer rijk. Door de valutadaling is zijn kapitaal natuurlijk ontzettend geslonken.

Zijn jacht de „Drake“ was reeds zwaar belast met hypotheek, toen wij op onzen tocht vertrokken.

Op den terugweg echter waren de kansen gekeerd. Moet ik nog zeggen, hoe Kaufmann er in geslaagd was aan geld te komen? Ik geloof dat de nood er hem toe gebracht heeft, omdat ik vroeger nimmer zoo iets van hem had gemerkt. Maar nu wist ik zeker, dat hij door allerlei trucs bij het kaartspel, groote sommen won. Natuurlijk ging dat niet in eens, maar probeerde hij den eenen truc na den anderen; hij begon met kleine sommen te wagen, maar

toen niemand hem van valsch spel verdacht, zette hij grootere bedragen op.

Wij zijn op vele plaatsen geweest, voornamelijk lag zijn terrein te Monte-Carlo en te Nice.

Zoo lang hij slachtoffers maakte onder beroepsspelers, die geen zier beter waren en zelf ook probeerden hem te bedriegen, hield ik mij er buiten, maar toen hij ook slachtoffers ging maken onder eerlijke lieden, die hij vaak van hun geheele fortuin beroofde, mengde ik mij in de kwestie en gaf hem onomwonden te verstaan, dat ik deze handelwijze niet langer kon dulden.

De geldduivel had hem echter te pakken gekregen en al mijn praten gaf niets. Meestal sloeg hij zijn slag, wanneer ik afwezig was en soms was ik ook wel de onschuldige oorzaak dat er gespeeld werd.

Kaufmann wist het dan zoo aan te leggen, dat men, om in mijn gezelschap te blijven, er in toestemde, om grof geld te gaan spelen. Meestal werd er gepokerd, maar vaak ook werd er bridge gespeeld.

U kunt zich voorstellen, hoe verlicht ik adem haalde, toen Kaufmann mij mededeelde, dat hij er voorloopig genoeg van had en van plan was nog dienzelfden avond met zijn jacht, dat op de rede van Monaco lag, te vertrekken voor een kruistocht in de Middellandsche Zee.

Eerst later heb ik vernomen, dat hij tot dit eenigszins haastig vertrek werd gedwongen, omdat de grond onder zijn voeten te warm werd. Wij bleven dan ook niet langer in de buurt, dan noodzakelijk was.

Er was voldoende proviand aan boord voor een groote reis en wij hadden een heerlijken tocht naar Madeira; vandaar gingen wij naar de Kanarische eilanden en vervolgens naar de Kaap Verdische.

Welke kwade wind ons naar Elmina voerde, weet ik niet, maar op zekeren ochtend zagen wij de witte kolonisten-huizen op de Afrikaansche zee voor ons oprijzen.

Te Elmina maakten wij kennis met den gouverneur en met.... hier wendde zij even het hoofd, om naar den jongen man te kijken, die met het hoofd in de kussens geleund, onbeweeglijk toelisterde.... met Jack Howell, die in die dagen zijn gast was.

Kaufmann vernam al spoedig om welke reden Jack op dit afgelegen plekje van de aarde ver-

toefde. Hij zelf vertelde ons, dat hij ruim tien jaar van zijn leven in de wildernis had doorgebracht en een aardig fortuintje had verzameld waarmede hij zich naar zijn moederland wilde begeven. Het wachten was op een gelegenheid voor passage naar Engeland.

Ik behoef u niet te zeggen, dat het Kaufmann weinig moeite kostte, hem over te halen de reis aan boord van ons jacht te maken. Toch gebiedt de eerlijkheid mij te zeggen, dat dit grootendeels mijn schuld is geweest....

Jack Howell richtte zich in zijn legerstede op hief de hand omhoog en opende den mond, als wilde hij protesteeren tegen hetgeen zij daar gezegd had.

Maar Ethel liet hem daartoe geen tijd.

— Neen, Jack, hernam zij — val mij niet in de rede, laat mij alles verhalen, zooals het zich heeft toegedragen. Ik beschouw het als een boete, die ik mijzelf heb opgelegd....

Het zou mij — aldus ging zij nu met haar verhaal voort — weinig moeite hebben gekost, hem het aanbod van Kaufmann te laten afslaan maar men had mij als het ware genoodzaakt hem aan te moedigen. Het is waarlijk geen ijdelheid, als ik zeg, dat ik denk, dat hij hals over kop op mij verliefd was geraakt. U dient te bedenken, dat hij tien jaren in de wildernis had geleefd en als de beide andere vrouwen aan boord van het jacht niet reeds gehuwd waren geweest, hadden zij evenveel kans op zijn genegenheid gehad als ik....

Wederom wilde Jack protesteeren, maar Ethel gaf hem daartoe geen gelegenheid, door direct met haar verhaal voort te gaan.

— Het is onnoodig hierover te twisten, het is mijn stellige overtuiging, dat het alleen aan mij gelegen heeft, dat Jack aan boord van de „Drake” is gekomen en van dat standpunt uit bezien, ben ik evenzeer schuldig als de anderen.

Intusschen, schuldig of niet, de gebeurtenissen zijn elkaar opgevolgd met dezelfde regelmaat en in dezelfde volgorde als ik mij voorgesteld had. Aan boord werd natuurlijk al heel gauw naar de kaarten gegrepen.

In het begin ging het om slechts luttele bedragen, maar zoetjesaan werd meer gewaagd. Ook liet men hem geen gelegenheid om spijt te hebben over verloren geld, want als hij al eens op een avond honderd pond sterling had verloren, liet men hem den volgenden dag er weer vijftig terugwinnen, zoodat hij geen argwaan kreeg

En al dien tijd lag er een zegel op mijn mond. Honderdmaal had ik hem kunnen waarschuwen voor het lot, dat hem wachtte, honderd maal heb ik op het punt gestaan, het in hun gezichten uit te schreeuwen, dat zij lafaards waren om een jongen man van zijn eerlijk en in het zweet zijns aanschijs verdiende geld te berooven, maar honderd maal liet ik mij door den boozen blik uit de oogen van Kaufmann bang maken en het zwijgen opleggen.

En dan te moeten bedenken, dat dit alles nu op mij gewroken wordt, terwijl hij toch nimmer zijn geld zal terugzien.... het is verschrikkelijk!

Zij stond op het punt wederom in tranen uit te barsten, maar zij beet zich op de lippen en weerhield met geweld haar tranen.

Toen zij zich hersteld had ging zij voort.

Toen wij op de reede van Sierra Leone kwamen, had hij zeker al de helft van zijn fortuin in handen van zijn medespelers moeten laten. Maar het ergste moest nog komen.

Kaufmann, die, nu hij een prooi aan het villen was, er niets voor voelde in een druk bezochte haven te ankeren, uit vrees, dat hem zijn prooi zou ontloopen, of dat hij het restant van diens fortuin met anderen zou moeten deelen, liet hier het anker zakken en wij begaven ons aan land, naar het heette, om op exploratie uit te gaan.

Ik weet niet waar we ons op het oogenblik bevinden, naar de geringe beweging, die het schip maakt, te oordeelen, liggen we stil, zoodat het mij toeschijnt...

— Wij hebben de plek, waar we u aan boord genomen hebben, nog niet verlaten, viel Raffles haar thans in de rede, doch zweeg onmiddellijk weer, omdat hij vol belangstelling was naar de voortzetting van haar verhaal.

— Dan kunt ge, — ging Ethel voort, — wanneer ge u op de brug bevindt, een eind van het strand verwijderd waarschijnlijk een hut zien liggen, waar een krankzinnige woont...

— Ik heb den man gezien, zei Raffles eenvoudig.

— Hebt ge hem gezien, vroeg zij op gejaagden toon, en heeft hij u niets gedaan?

Raffles glimlachte even.

— Neen, gedaan heeft hij me niets, wel dreigde hij mij, maar op het gezicht van mijn revolver kalmeerde hij direct, trouwens wat had hij, een zwakke grijsaard, mij kunnen doen?

— O, zeg dat niet, riep zij huiverend uit, zeg dat niet. De man is krankzinnig en in zijn woede is hij verschrikkelijk sterk, ik heb dat aan den lijve ondervonden.... maar laat ik voortgaan met mijn verhaal....

Heinrich en Fritz Kaufmann ontdekten de hut het eerst en gingen naar binnen. Zij riepen ons ook en wij waren vol verwondering over de fraaie schilderstukken, die aan de wanden hingen. Terwijl wij met z'n allen in het vertrek stonden, kwam de bewoner van de hut onverwacht binnen en ging als een razende te keer, dat wij zijn eigendom waren binnen gedrongen. De man had ontegenzeggelijk gelijk, want het gaf geen pas om zijn huis zoo maar binnen te gaan, maar hij stelde zich als een bezetene aan en overdreef stellig. Spoedig zou ons blijken, dat wij met een krankzinnige te doen hadden. Want terwijl wij onder eenige kalmeerende woorden de hut verlieten, kwam Kurt Hohenheim, die een verkenningstocht om het huisje had gemaakt, ons tegemoet en wenkte ons hem te volgen.

Hij ging ons voor, den hoek om en sloeg een pad in, dat achter het huis voerde. Daar.... daar.... ik ril nog als ik er aan denk, lag een menschelijk wezen aan handen en voeten gebonden. Hij was zoo goed als geheel naakt en zijn lichaam had een zonderlinge, lugubere kleur, precies dezelfde kleur die ge op mijn huid onder het linkerschouderblad hebt waargenomen.

Wij hadden nauwelijks den tijd gehad een blik op dien ongelukkige te werpen, toen onder een vervaarlijk gebrul de oude man op ons kwam toesnellen, terwijl hij een zwaren kauppel boven zijn hoofd zwaaide.

Wij stoven uit elkaar en liepen naar het strand terug; we gevoelden ons pas veilig, toen we de krankzinnige kreten van den ongelukkige niet meer hoorden.

De mannen staken aanstonds de hoofden bij elkaar en Jack was van oordeel, dat wij direct pogingen in het werk moesten stellen om het ongelukkige schepsel, dat wij gezien hadden uit de klauwen van den krankzinnige te bevrijden.

Men viel hem bij en de mannen spraken af, dat zij des nachts als de bewoner van de hut sliep, een poging zouden doen om den gevangene te verlossen.

Weldra bleek, dat dit alles slechts huichelarij was en gediend had om Jack zand in de oogen te strooien. Nu nog schijnt het mij toe

alsof de geldduivel zich dien avond van Kaufmann had meester gemaakt.

Want toen het donker was, werden in het salon de lichten ontstoken en de kaarten geschud. Drie uren achtereen werd er om hooge bedragen gedobbeld. Ik kon het niet aanzien en was reeds onmiddellijk na den aanvang naar boven gegaan en stond tegen de reeling geleund, toen ik plotseling luide stemmen hoorde.

Eén oogenblik was het alsof mijn bloed naar mijn hart terug stroomde. Ik veronderstelde, dat Jack de valsche trucs van zijn medespelers had ontdekt en nu voldoening eischte. Maar weldra bleek, dat ik het mis had.

Kaufmann was er in geslaagd met behulp van zijn broeder en van Kurt zijn gast geheel kaal te plukken.

Jack had alles verloren wat hij bezat. Toen hij tot die ontdekking kwam, was hij een oogenblik als van den donder getroffen, toen was hij in een schaterenden lach uitgebarsten en had hij geschreeuwd, dat hij een ezel en een uilskuiken was. Toen was hij opgevlogen en naar het dek gegaan.

Daar trof hij mij en op mijn vraag vertelde hij mij eenvoudig, zonder dat zijn stem zelfs trilde, dat hij zijn geheele fortuin had verspeeld, zoodat hem niets meer overbleef dan zoodra hij in Engeland was aangekomen, weer passage te bespreken op een terugkeerend schip, om weer opnieuw te beginnen.

De woorden bleven mij in de keel steken. Wat had ik kunnen zeggen? Niets dan de waarheid en wat zou mij of hem dat op dat oogenblik hebben gebaat. Ik zweeg en hij scheen mijn houding te beschouwen als een soort verachting voor zijn dwaas gedrag.

Hij verliet mij en sloot zich in zijn hut op. Waarschijnlijk dacht hij, nu zijn geest zoo zeer met zijn eigen zorgen was vervuld, niet meer aan de afspraak van dien middag om des nachts pogingen in het werk te stellen den ongelukkige, die zich in handen van den krankzinnige bevond, te gaan bevrijden.

Maar de anderen dachten er des te meer aan. Zij schenen echter niet op het gezelschap van Jack gesteld te zijn en begaven zich naar de kust, zonder iemand te waarschuwen.

Zonder mij op te merken namen zij plaats in de sloep. De zee was zoo glad als een spiegel. Heinrich zat aan het roer, de twee anderen

roeiden. Alleen het geraas van de branding was heel flauw te onderscheiden.

Hier wachtte zij even en Raffles, die met groote belangstelling naar haar luisterde, liet haar wat rusten en diende haar een verkwikkenden drank toe.

Maar spoedig hervatte zij haar verhaal.

Hun menschlievendheid was echter slechts een voorwendsel. Zooals ik later vernam, had Kurt bij zijn onderzoek rondom de hut een hoop oesterschalen gezien en daaruit de gevolgtrekking gemaakt, dat de oude op zijn manier pareloesters teelde. In dat geval moest hij in het bezit zijn van een aantal dezer waardevolle voorwerpen en Kaufmann, die zooals ik zei, dien avond door den geldduivel bezeten scheen, maakte onmiddellijk het plan om den krankzinnige te gaan bestelen.

Hij had zijn oogen goed den kost gegeven en opgemerkt, dat in het vertrek waar de schilderijen hingen een soort in elkaar geschoven rustbank stond. Hij maakte hieruit op, dat de oude man daar des nachts sliep en zonder in het minst gewetensbezwaren te hebben, deelde hij zijn metgezellen mee, dat hij van plan was den ongelukkige eenvoudig dood te slaan, terwijl hij in slaap gedompeld was en hem daarna te berooven.

Onder alle mogelijke voorzorgen om geen geraas te maken, naderden zij de hut en vonden in het vertrek, zooals zij verwacht hadden, het rustbed uitgeschoven. Duidelijk hoorden zij een regelmatige ademhaling.

Maar eenige slagen met de geweldige knuppels van ijzerhout, die zij medegenomen hadden, deden de ademhaling ophouden. Zonder zich in het minst om hun slachtoffer te bekommeren, doorzochten zij de hut en ontdekten in een klein vertrek, dat achter het grootere gelegen was, een lederen zak, die inderdaad een aantal parels van bijzondere grootte en waarde bevatte.

Toen keerden zij naar het vaarttuig terug. Juist toen zij op het punt stonden aan boord te gaan, hoorden zij iets in het water plassen. Verschrikt zwegen zij en hielden hun adem in, maar de stilte werd niet meer verbroken en zij dachten dat zij zich vergist hadden.

Dit was echter niet het geval. Toen zij op hun tocht naar het huis van den krankzinnige waren vertrokken, werd ik van achteren vastgegrepen en vóór ik één woord had kunnen uiten, lag ik gebonden en met een prop in mijn mond op het dek. Wat er verder gebeurd is,

weet ik niet, want ik voelde mij als het ware in het niet verzinken en alles werd zwart om mij heen.

Toen ik weer bijkwam, lag ik in de dekhut. Van mijn bovenlijf waren de kleeren verwijderd en over mij heen gebogen zag ik het gelaat van den krankzinnige. Hij had een lange naald in de rechterhand en een vaasje met kleurstof in de linker. Met een akeligen grijns boog hij zich over mij heen.

Wederom viel ik van angst in zwijm. Bij mijn ontwaken lag ik nog in de dekhut; alles was duister en ik vroeg mij af of ik een zwaren droom had gehad, want ik kon mij bewegen en opstaan. Weldra echter bespeurde ik een prikkelende pijn onder mijn schouder en in den spiegel zag ik, dat het woord: „Wraak” er met dikke, roode letters op was getatouueerd.

Mijn gevoelens laten zich niet beschrijven. Het liefst was ik op de plek, waar ik mij bevond, dood gebleven. Er woei op dat oogenblik een hevige wind en ik viel op mijn knieën en smeekte den hemel om een orkaan, die het schip met al zijn opvarenden zou verpletteren. Ik kon toen niet vermoeden, dat mijn gebed zou worden verhoord. Maar laat ik de gebeurtenissen niet vooruitloopen.

Op de tafel vond ik een klein briefje. Het was een stuk schilderslinnen en er waren met zwarte verf eenige woorden op geteekend. In de verwarring, die later volgde, is het verloren gegaan, maar ik weet nog nauwkeurig wat er op stond. Het luidde:

Dit is mijn wraak! Ik wist met wiskundige zekerheid, dat gij dezen nacht zoudt komen en daar ik begreep mij niet te kunnen verdedigen tegen een overmacht van drie sterke, bij mij vergeleken, veel jongere menschen, heb ik dit bedacht als mijn eenige redmiddel. Het zou dwaasheid geweest zijn mijn schat te verbergen; ik weet geen plek, waar hij, met de bloedgierige oogen, het niet ontdekt zou hebben. Ik liet ze dus liggen, waar zij lagen, opdat hij er zich gemakkelijk van zou kunnen meester maken.

Ook weet ik met even groote zekerheid, dat hij me wilde vermoorden. Waarom ook niet? Wat is er gelegen aan het leven van een ouden gek op een verlaten plek van de aarde? Mijn gevangene, een inboorling, die mij vroeger had willen bestelen, wiens straf bijna uitgeboet was en van wien ik wist, dat de dood, dien hij bin-

nen enkele dagen moest verwachten, een uitkomst zou zijn, liet ik slapen op de plek, welke ik gewoonlijk des nachts inneem. Als ik teruggekeerd ben, weet ik, dat ik hem zal vinden vermoord, zooals men mij heeft willen vermoorden.

Maar ik hecht aan het leven en ik hecht aan mijn schat, dien ik mede wil nemen in het graf. Er was voor mij slechts één middel om beide te behouden. Dat middel heb ik thans ten uitvoer gebracht.

Bezie uw linkerschouder! De letters, die gij daarop zult vinden zijn er door mij op gegraveerd, terwijl mijn graveernaald gedoopt was in de stof, waarvan alleen ik de samenstelling ken. Die stof is doodlijk. Maar zij doodt niet plotseling, integendeel, langzaam, heel langzaam. Jaren zullen er verlopen en de kleurstof zal eerst de letters doen vervloeien en zich hoe langer hoe meer over de huid verspreiden, tot ten slotte het geheele lichaam er mede overdekt is. Maar lang vòòr het zoover is, zal de geest een anderen dood gestorven zijn. Zij zal in het diepste zwart verzinken en gij zult zijn als de arme gek, die u heeft geteekend met zijn wraak.

Toch deed ik wat ik deed met een bloedend hart. Gij, die door mijn hand geschonden zijt, waart de eenige wier oogen ik niet wantrouwde. Ik denk, dat gij aan degenen, die mij hebben bestolen, dierbaar zijt. Ik geloof het en hoop het.

Want zij kunnen u redden van een langzamen en verschrikkelijken dood. Zooals ik alleen de samenstelling ken van de stof, waarmede mijn wraak is geteekend, zoo ken ik ook alleen het tegengif, dat de werking kan doen ophouden. Het is in mijn bezit.

Natuurlijk zult gij aanstonds de mogelijkheid overdenken mij ook hier van te berooven. Doe het, of beter gezegd: probeer het te doen. Vóòr gij of een der uwen zich daarvan meester heeft kunnen maken, zal ik het verbrijzeld hebben en dan moge de hemel u genadig zijn. Mocht het toch in uwe handen vallen, dan nog is al uw pogen tevergeefs. Want alleen ik ken de toepassing en ik zal mij liever de tong uit den mond laten rukken, dan mijn geheim bekend maken.

Dit is mijn wraak. Een wraak, waarvan ik alleen zal afzien, indien men mij mijn schat teruggeeft. Dit is het laatste woord van

David Hunter R. A.

— Ik heb dien brief wel driemaal moeten

overlezen, alvorens ik den inhoud tot mij voelde doordringen. Hoewel waanzinnig van smart begreep ik, dat ik nog niet den moed behoefde te laten zakken. Ik besloot Heinrich Kaufmann onmiddellijk er van in kennis te stellen, er niet aan twijfelende, of hij zou den schat, waaruit die dan ook mocht bestaan, teruggeven om mijn leven te redden.

Terwijl ik dit bij mij zelve overlegde had ik gehoord hoe de wind meer en meer opstak en in hevigheid toenam. Benedendeks was alles verlaten; iedereen, zelfs de dames bevonden zich aan dek. De mannen waren bezig met de „Drake” reisvaardig te maken, want voor anker te blijven liggen met zoo'n storm was ondoenlijk.

Ik begreep dit maar al te goed, want ons vertrek van deze kust was voor mij mijn onvermijdelijke dood. Dikwijls heb ik in wanhopige oogenblikken den dood als een verlossing beschouwd en er naar verlangd. Nu hij onvermijdelijk schijnt klem ik mij aan het leven vast, zooals een drenkeling, die in het water gesprongen is, om zelfmoord te bedrijven, zich vaak onbewust vastklampt aan alles wat onder zijn bereik komt, omdat het leven hem instinctmatig dierbaarder is dan de dood. Al is dat leven ook bitter en de dood een verlossing! Zoo zijn wij menschen, geloof ik, allemaal.

Maar ter zake.

Zooals ik zei, waren alle mannen druk bezig met het vaartuig en bestond er voor mij geen kans, dat ze mij zouden aanhooren. Ik deed daartoe dan ook geen pogingen. Maar men werd mij gewaar en schreeuwde mij boven het loeien van den wind toe, dat ik mee moest helpen. Toevallig kwam ik in de nabijheid van Jack, die mij aanwijzingen gaf, hoe ik mij nuttig kon maken.

Met inspanning van al mijn krachten heb ik getracht hem mede te deelen, wat er geschied was en toonde hem mijn schouder.

Hij begreep mij onmiddellijk en ook dat er onmiddellijk pogingen in het werk moesten worden gesteld om mij te redden. Hij begaf zich naar Heinrich Kaufmann en eischte van hem, dat hij in de buurt van de kust zou blijven.

Om Jack tevreden te stellen, gaf hij toe, maar weldra bleek, dat hij dit slechts gedaan had om van hem af te zijn. Met groote snelheid verwijsderde het schip zich van de kust.

Toen gebeurde het ontzettende. Jack, die, toen hij inzag, dat men hem om den tuin had geleid,

blind was van woede, vloog op Heinrich toe, die aan het roer stond. Een worsteling ontstond. Een worsteling, waarin hij het onderspit moest delven, want Frits en Kurt schaarden zich tegen hem, terwijl ook de vrouwen zich in den twist mengden. Wat konden wij uitrichten tegen een zoo groote overmacht. Het ongeluk wilde, dat gedurende het handgemeen, dat tusschen de mannen was ontstaan, Jack uitgleed en viel. Hij kwam zoo ongelukkig terecht, dat hij bewusteloos bleef liggen. Ik snelde naar hem toe om hem in veiligheid te brengen, want nu en dan sloegen er zware stortzeeën over het dek en ik vreesde elk oogenblik hem te zullen zien wegspoelen. Terwijl ik met hem bezig was, kon ik geen aandacht schenken aan hetgeen er rondom mij gebeurde en nu nog weet ik niet precies wat er is voorgevallen, ik vermoed echter, dat er door den orkaan magneetstoringen zijn ontstaan, althans wij liepen op een klip.

Het was pikdonker, iedereen was op eigen lijfsbehoud bedacht en ik dacht, dat mijn laatste uur geslagen had. Ik zag hoe de anderen zich naar de eenige reddingssloep, die aan boord was, spoedden en spande al mijn krachten in om daarin met den bewusteloozen man een plaatsje machtig te worden.

Voor ik daarin slaagde, waren zij reeds weggevaren. Het was zoo donker, dat ik geen hand voor oogen kon zien, zoodat ik dus ook niet wist, waar wij ons bevonden.

Plotseling hoorde ik een luid gekraak en angstig gillen van menschelijke stemmen. Het kwam mij voor, dat het hun stemmen waren en vreesde 't ergste.

Ook mijn beurt zou komen. Het schip, dat reeds dadelijk lek geslagen was, schuurde onophoudelijk tegen de verborgen klip en viel plotseling op zij. Ik sloot de oogen, klemde mij aan het lichaam van Jack vast en wachtte mijn doodvonniss af.

Wat er gebeurde weet ik nu nog niet. Wel weet ik, dat ik door de koude van het water bijkwam. Hoe lang ik in zee gelegen heb, weet ik niet, lang kan het niet geweest zijn, daar ik door de doorgestane emoties niet in staat was, mij zwemmende boven water te houden. Het eenige wat mij duidelijk voor den geest staat, omdat het iets zoo zonderlings was als ik nog nimmer gehoord had, was, dat de wind plotseling totaal was gaan liggen.

Wel waren de golven nog hoog, maar daar

zij niet langer werden opgezweept, kalmeerde de zee bijna tegelijkertijd.

Ik meende iets te zien drijven en zonder te weten wat het was, klemde ik mij er aan vast. Het was juist op tijd, want een ontzaggelijke baar nam mij op. Ik meende, dat mijn laatste uur gekomen was, maar hield toch instinctmatig vast, waaraan ik mij vast geklemd had en dat later een stuk van de dekhut bleek te zijn. Ineens voelde ik, dat ik op den grond lag.

Ik opende mijn oogen en zag hoe de baar terugliep. Ik was op het strand geworpen. Ik denk dat ik toen in zwijm ben gevallen, want toen ik mijn oogen opende, was het volop dag. Het strand, dat ik onmiddellijk herkende als dat waarop wij ons den vorigen dag hadden bevonden, lag bezaaid met wrakhout. Ik stond op, want ik werd door een ondragelijken dorst gekweld, maar hoe ik ook zocht er was niets te vinden, dat mij eenige aanwijzing kon geven, dat er behalve ik nog meer gered waren. Ik verloor den moed, want ik wilde nog liever sterven dan mij naar de hut van den krank-

zinnige begeven, waar ik vermoedde, dat mij niets anders dan de dood wachtte.

Wat er verder gebeurd is behoef ik niet te vertellen. Toen ik als uit den dood ontwaakte, bevond ik mij onder uw bescherming. Gij weet nu waarom ik liever den dood wil dan voort te leven met de overtuiging, dat mij over enkele jaren een ontzettend lijden wacht, dat toch met den dood moet eindigen.

Het jonge meisje zweeg uitgeput stil en liet haar hoofd in de kussens zinken. Raffles, die haar bedaard had laten uitspreken, zonder haar in de rede te vallen, zag in, dat hij haar niet verder met vragen moest lastig vallen, hetgeen trouwens ook niet noodig was, want haar verhaal had aan duidelijkheid niets te wenschen overgelaten. Hij wist nu wat hij weten moest en besloot onmiddellijk op te treden.

Jack scheen hem nog iets te willen mededeelen, maar Raffles wenkte hem te zwijgen. Hij legde zijn vinger op de lippen en wees met de andere hand op het jonge meisje, dat, nu haar verhaal ten einde was, oververmoeid in slaap was gevallen.

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VI.

Een ieder krijgt wat hem toekomt.

Toen Raffles aan dek kwam was de „Zee-meeuw“ een juweeltje. Zoowel Brand als Henderson hadden zich ingespannen om het vaartuig fraai op te poetsen en waren daar wonderwel in geslaagd. Zoo juist waren zij beneden geweest om zich zelf op te knappen en stonden, kalm pratend, over de schitterende zee, naar het verwijderde strand te kijken.

Toen Raffles naderde, kwam Brand hem tegemoet. Nieuwsgierigheid was op zijn gelaat te lezen, zoodat Raffles er dan ook maar toe overging, om hem het verhaal van Ethel in het kort te herhalen.

— Maar Edward, dat is verschrikkelijk, wat je me daar allemaal verteld hebt. Wie zou die David Hunter zijn? Die R. A. achter een naam, beteekent dat niet Royal Academian.

— Juist, Charly. Dat is de titel dien men geeft aan de schilders, die door hun werk aanspraak mogen maken op het lidmaatschap van de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten.

— Ik vermoed, dat hij zich dien titel maar heeft toegeëigend.

— Neen, Charly, daarin vergis je je. Als mijn geheugen mij geen parten speelt, dan is het ongeveer vijftien jaar geleden, dat een schilder van dien naam plotseling te Londen groot opzien verwekte met eenige buitengewoon knappe schilderijen. Niemand had ooit iets van hem gehoord voor hij bij de Onafhankelijken exposeerde, maar eensklaps was zijn roem gevestigd.

Hij werd als het ware achtervolgd met bestellingen, hij kreeg het daardoor ontzettend druk en het schijnt dat hem de roem naar het hoofd

is gestegen. Naar men zei, was hij altijd een weinig zonderling geweest in zijn doen en laten, zoodat het niemand verwonderde, dat hij op zekeren dag, terwijl zijn atelier te Londen opgepropt was met half afgewerkte doeken, verdween. Hij had dit vroeger wel meer gedaan en men dacht aanvankelijk, dat hij evenals vroeger op zekeren dag wel weer heel gewoon zijn atelier zou binnen wandelen, alsof er niets gebeurd was. Maar hoe men ook wachtte, hij is nimmer meer teruggekeerd. Eerst werd er veel over hem in de bladen geschreven, maar langzamerhand raakte het geval op den achtergrond.

Ik geloof, dat de arme krankzinnige op deze kust niemand anders dan die vermiste schilder is.

— Maar die man is in ieder geval gevaarlijk, merkte Brand op.

— Dat is hij zeer zeker en wij zullen dan ook de noodige voorzichtigheid in acht moeten nemen, teneinde hem te dwingen Ethel van haar tatouëering te bevrijden.

— Hoe denk je dat te doen?

— Het eerste waartoe wij moeten overgaan is ons naar het strand te begeven en den schat, waarover hij telkens spreekt, machtig te worden. Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar veronderstel, dat die schat inderdaad uit een aantal parelen bestaat. We zullen hem die teruggeven en dan moet hij Ethel onmiddellijk behandelen.

— Denk je dat Kaufmann en consorten de parels zal teruggeven?

— Nu, dat zal wel eenige moeite kosten, maar doet hij het niet goedschiks, dan maar kwaadschiks. Wij hebben een groot voordeel op hem, doordat hij niet over wapens beschikt. Ik denk, dat die in de schipbreuk verloren zullen zijn gegaan. Ik ga nu nog even naar beneden om Jack Howell mede te deelen, dat ik hem alleen moet laten en dat ik zoo gauw mogelijk zal terug komen. Als jullie dan in dien tijd de sloep gereed willen maken, dan behoeven we geen tijd meer te verliezen.

Toen Raffles na tien minuten weder aan boord kwam, lag de sloep naast het vaartuig en behoefde Raffles maar in te stappen.

Op het strand vond hij de vijf schipbreukelingen als een troep angstige vogels bij elkaar gehurkt in de schaduw van een cocospalm.

Angst en twijfel was op hun gelaat te lezen en het scheen hen buitengewoon mede te vallen, dat Raffles hen kwam halen.

Reeds dadelijk begonnen zij aanstalten te ma-

ken om hun bagage, die zij uit de ramp hadden weten te redden, aan boord van de sloep te dragen, toen Raffles hen met een gebaar daarin verhinderde.

— Luister eens, waarde vrienden! — zoo sprak hij hen aan — voor we verder gaan, moet ik u iets mededeelen over hetgeen aan boord is geschied, terwijl gij hier overnacht hebt. Maar, daar ik veronderstel, dat ge hongerig en vooral dorstig zult zijn, heb ik gemeend, dat eerst voor den inwendigen mensch moet worden gezorgd. Terwijl mijn vrienden uw maaltijd zullen gereed maken, moet ik mij begeven naar de hut van David Hunter, den krankzinnigen schilder, om hem datgene terug te geven, dat door een misverstand in uw handen is geraakt. Wij zullen over deze kwestie niet spreken, ten minste voorloopig niet, maar u zult begrijpen, dat de man zijn eigendom moet terughebben, niet alleen uit een eerlijkheidsoogpunt, maar ook omdat hiervan het leven van een uwer afhangt.

Allen zwegen, niemand bewoog zich.

— Daar ik begrijp, aldus ging Raffles voort, dat dit geen aangenaam werk is, zal ik de vrijheid nemen uw koffers te doorzoeken en datgene er uit te halen, wat naar mijn meening aan den armen dwaas toebehoort.

En terwijl Brand en Henderson als het ware onwillekeurig met hunne revolvers speelden, ging Raffles naar de koffers, die hij zonder moeite met een klein instrumentje, dat hij altijd bij zich droeg, kon openen.

Het toeval wilde, dat in den eersten den besten koffer, dien hij opende, zich een grove, bruine zak bevond, die bij nader onderzoek een aantal parelen bevatte van bijzondere grootte en schoonheid. Raffles kon een uitroep van verrassing niet onderdrukken. Hij had nog nimmer een zoo groote collectie parelen bijeen gezien.

Hij deelde nu mede, dat hij zoo spoedig mogelijk zou terug zijn en dat men met inschepen zoo lang op hem moest wachten.

De waarheid was, dat Raffles Kaufmann en consorten niet erg vertrouwde en ze niet in de boot wilde laten gaan voor hij er bij was.

Hij bleef langer weg, dan men verwachtte. De hongerige en dorstige schipbreukelingen hadden reeds lang hun maaltijd, dien Henderson voor hen had neergezet, tot het laatste kruimeltje verorberd en brandden van verlangen, hun goederen aan boord te brengen.

Eindelijk, na een half uur gewacht te hebben,

zagen zij Raffles naderen. Hij verscheen plotseling op den heuvel, die hem tot dusverre aan hun gezicht had onttrokken.

Hij torste een schijnbaar zwaren last.

Brand zag door zijn kijker, dat hij een menschelijk wezen op de schouders had, deelde Henderson mede wat hij gezien had en de reus rende als een pijl uit den boog weg om zijn meester hulp te verleen.

De last, die door Raffles gedragen werd, bestond uit het armzalige lichaam van Hunter. De man scheen ziek te zijn; misschien was hij wel over het verlies van zijn schat ingestort.

Hoe het ook zij, Raffles had hem in ijlenden toestand aangetroffen en daar hij begreep, dat elk uitstel noodlottig zou kunnen zijn, had hij den uitgemergelden grijsaard in zijn sterke armen genomen om hem aan boord te dragen.

Maar ofschoon Raffles over een buitengewone spierkracht beschikte, was hij Henderson toch erg dankbaar, dat hij hem kwam helpen.

Toen Hunter eenmaal aan boord was, ging alles snel in zijn werk en na nog een half uur waren allen op het dek verzameld.

Het eischte heel wat overleg om allen onder te brengen, maar weldra was het zoo geschikt, dat met opoffering van een weinig comfort, een ieder een plek had om het moede hoofd op neer te leggen.

Aanvankelijk had Raffles er aan gedacht om Hunter mee te nemen naar Engeland, maar hij besloot toch om daar vanaf te zien. Wat moest de man in de beschaafde wereld, waaruit hij zich vrijwillig had verwijderd en waarin hij zoo vele jaren niet had verkeerd, uitrichten. Daarbij kwam, dat hij ernstig ziek scheen te zijn, zoodat een overplaatsing in een ruwer klimaat hem wel eens noodlottig zou kunnen zijn. Hij besloot daarom voor anker te blijven liggen, totdat Ethel door hem behandeld zou zijn, om hem daarna weer in zijn hut terug te brengen.

Raffles, geassisteerd door zijn beide metgezellen, wijdde nu al zijn zorgen aan de drie zieken, die tezamen in het salon waren ondergebracht. Weldra smaakte hij dan ook de voldoening, dat alle drie in beterschap toenamen. Jack Howell was de eerste, die geheel op krachten kwam. Hij toonde echter grooten tegenzin in tegenwoordigheid te verschijnen van zijn vroegeren gastheer, hetgeen Raffles kon bilijken. Eens hadden deze twee een lang gesprek met

elkaar, waaruit Brand opmerkte, dat Raffles een plan uitwerkte.

Het kostte heel wat moeite Hunter aan het verstand te brengen wat er van hem verlangd werd. Alleen door hem telkens te wijzen op den zak met parels en op den wankleurigen schouder van Ethel scheen het langzaam tot hem door te dringen.

Raffles was ongeruster, dan hij toonen wilde, want hij begreep, dat als de oude man dood mocht gaan, hij het geheim van zijn tatouering in het graf met zich mede zou nemen.

Hij haalde dan ook verlicht adem, toen tegen het einde van den eersten dag aan boord van de „Zeemeeuw“ Hunter aanstalten maakte om aan zijn arbeid te beginnen. Hij begon met in de huisapotheek van Raffles te scharrelen en uit verschillende ingredienten een vloeistof te bereiden, welke hij onder voortdurend wrijven over de huid uitspreidde.

Dit alles deed hij in het geheim. Hij wilde niet, dat iemand bij zijn behandeling tegenwoordig was, maar Raffles, die begreep, dat hij den dwaas niet moest tegenwerken, op gevaar af, dat deze anders zou weigeren de behandeling toe te passen, had er iets anders op gevonden om te weten te komen, wat hij uitvoerde.

Terwijl alles aan boord ter ruste was en Hunter met zijn patiente in het salon zijn kunst aanwendde, liet hij zich aan een dik touw over de reeling zakken en kon, door een patrijspoort glurende alles zien wat er voorviel.

Den volgenden ochtend was Ethel zeer ziek. De behandeling scheen een tegenovergestelde uitwerking te hebben en Raffles sloeg met ongerustheid gade hoe de koorts plotseling zeer hoog opliep.

Hij onderhield den grijsaard daarover, maar deze gaf te kennen, dat alles verliep, zooals het moest en dat de koorts spoedig zou wijken. Den volgenden dag moest dezelfde behandeling nog eens herhaald worden, waarna het proces vol-eindigd was.

Inderdaad week de koorts even plotseling als zij opgekomen was en gevoelde de patiente zich aanmerkelijk beter. Alleen haar schouder was nog wankleuriger dan ooit.

Tegen den avond zou Hunter zijn behandeling herhalen. Alles werd in gereedheid gebracht en Ethel wachtte op de komst van haar geneesheer, toen plotseling op het dek een luid geschreeuw werd gehoord.

Raffles, die op het geraas onmiddellijk kwam toesnellen, kon nog juist zien wat de oorzaak was. Alle passagiers, Brand en Henderson inclusief, stonden als met ontzetting geslagen te kijken naar Hunter, die van een onbewaakt oogenblik had gebruik gemaakt om naar de brug te gaan en vandaar pogingen deed om tegen de antenne voor draadlooze telegrafie op te klimmen.

Door het geschreeuw der anderen liet hij zich niet in het minst van zijn stuk brengen en stond met wapperende haren en baard gereed om zijn bloote voeten op het glinsterende koperdraad te zetten.

Raffles bedacht zich geen oogenblik, maar snelde het trapje van de brug op. Hunter zag hem echter en met een wilden lach deed hij een paar passen op het koperdraad evenals een koorddanser.

Maar een ongeluk kon niet uitblijven. Onder het slaken van een woesten kreet verloor hij zijn evenwicht en smakte op het dek en vandaar in het water.

De zon was reeds ondergegaan en binnen enkele minuten zou het volslagen donker zijn. Het was te gevaarlijk om zich in de tropische zee in het water te begeven; trouwens het zou nergens toe gediend hebben. Waarschijnlijk was de arme gek reeds dood geweest, vóór hij in de golven verdween.

Raffles dacht het eerst aan Ethel. Nadat hij de noodige bevelen had gegeven aan Henderson, ging hij naar beneden en behandelde de zieke op dezelfde wijze als hij den avond tevoren gezien had.

Wederom was het resultaat onrustbarend. De koorts liep plotseling op, zóó zelfs, dat de patiënte begon te ijlen. Doch het duurde slechts kort. Eensklaps week de koorts en Raffles zag hoe onder zijn handen de wankleurige schouder als bij tooverslag blank werd. Onmiddellijk daarop viel Ethel in slaap.

Raffles nam het overschot van de vloeistof, die gediend had om dit wonderbare resultaat te bereiken, mee naar zijn hut, om ze daar later te onderzoeken.

Toen hij zich uit het salon wilde verwijderen, zag hij op een stoel den groven, bruinen zak liggen, waarin Hunter zijn parelen had bewaard. Hij had daaraan heelemaal niet meer gedacht en nam den zak, die een groote waarde vertegenwoordigde, mee.

Den volgenden ochtend was het dek vol leven

en bedrijvigheid. Raffles, die zag dat Ethel geheel hersteld was, had bevel gegeven het anker te lichten en iedereen was opgetogen in het vooruitzicht van het vertrek.

Raffles bepaalde, dat de mannen aan boord om beurten dienst zouden doen. Allen waren ervaren zeelieden en onder opperbevel van Brand of Henderson, die bijna voortdurend aan dek waren en Kaufmann geen oogenblik onbewaakt lieten, bestond er geen gevaar voor misdadige handelingen. Trouwens de schipbreukelingen toonden zich zoo bescheiden als dit met hun aard overeen te brengen was.

De „Zeemeeuw” echter was zóó gemakkelijk te besturen, daar alle handgrepen vanaf de brug konden geschieden, dat er voor allen veel vrijen tijd overbleef.

Toen bracht Raffles het plan, dat hij met Brand en Jack Howell een paar dagen vóór hun vertrek had besproken, ten uitvoer.

Op een avond noodigde hij zijn gasten in het salon en stelde hen voor tot tijdverdrijf een rober te whisten. Aanvankelijk speelde men met fiches zonder daaraan eenige waarde te verbinden, maar na afloop kwam Raffles spoedig te weten, dat de gasten niet ongenegen waren om geld te spelen.

Nu wist Raffles wat hij weten wilde. Hij was er niet zeker van geweest of zij nog in het bezit waren van het geld, dat zij Howell op frauduleuse wijze hadden afgewonnen. Indien hij onmiddellijk geweten had, dat zij het bij de schipbreuk verloren hadden, hetgeen lang niet onmogelijk was geweest, zou hij hen geheel anders hebben behandeld. Het geheele stel toch was eigenlijk als een moordenaarsbende te beschouwen en het feit, dat zij een toen reeds ten doode opgeschreven ongelukkige hadden gedood, maakte hun misdaad niet kleiner.

Hij had hen natuurlijk in de havenplaats aan de politie kunnen uitleveren, maar daar er waarschijnlijk te weinig overtuigende bewijzen van hun schuld zouden kunnen worden aangevoerd, bedacht hij een andere straf voor hen, die wederom getuigde van het origineele brein van Raffles.

Voor hij hen echter die straf zou doen ondergaan, wilde hij Howell zijn zuurverdiende kapitaal terug bezorgen.

Nu hij wist, dat zij nog in het bezit van het geld waren, ging hij volgens een weloverlegd plan te werk. Jack en Ethel, die er nog steeds

voor zorgden uit de buurt van de schipbreukelingen te blijven en veel in elkaars gezelschap verkeerden, speelden niet mee en Raffles, die met eenige moeite zijn natuurlijken tegenzin overwon, deed alsof hij elken dag beter met Kaufmann en diens gezellen kon opschieten, zoodat hij, voor een buitenstaander althans, zich gedroeg alsof hij op zeer vriendschappelijken voet met hen verkeerde.

Hierdoor en ook door het feit, dat hij met geen enkel woord sprak over hetgeen er gebeurd was op het eiland, maakte Kaufmann op, dat zijn gastheer een van die rijke nietsdoeners was, die weliswaar een zeker gevoel van plichtsbetrachting hebben, maar overigens zich het leven niet al te moeilijk willen maken, door te veel naar de stem van hun geweten te luisteren.

Kaufmann wist niets af van de parels, die Raffles in zijn bezit had. Ook wist hij niets af van het feit, dat Raffles buitendien een groot vermogen aan goud en edelgesteente aan boord had, maar het scheen wel, alsof hij had kunnen ruiken, dat zijn gastheer ontzaggelijk rijk was en zijn verlangen naar geld ontwaakte.

Hij besefte echter maar al te goed, dat hij in een zeer onvoordeelige positie stond, vergeleken bij het overwicht, dat hij had gehad, ten opzichte van Jack Howell. Dezen had hij op zijn gemak kunnen plunderen aan boord van zijn eigen schip met zijn eigen, vervalschte kaarten. Nu was hij de gast van Raffles, dien hij steeds als Lord Edward hoorde aanspreken en van wien hij niets wist, van wien hij alleen het vermoeden koesterde, dat hij zeer rijk was.

Het verlies van zijn jacht woog hem niet al te zwaar. Er stonden zware hypotheeken op, zijn schuldeischers hadden voor behoorlijke assurantie zorg gedragen, zoodat zij uitbetaald zouden worden, terwijl er zelfs voor hem nog wel iets zou overschieten. Zijn eenige verlies bestond uit wat kleeren en kostbaarheden, maar aangezien hij nog het een en ander had kunnen redden, daar er eenige koffers aan land waren gespoeld en omdat hij Jack Howell zijn fortuin had afhandig gemaakt, stond hij er veel beter voor, dan toen hij uitzeilde. Hij had zich dan ook vast voorgenomen met zijn oneerlijke practijken voort te gaan, omdat hij hierin het eenige middel zag, om zijn verloren fortuin te herstellen. Hij zou het dan eens met Noord- en Zuid-Amerika probeeren, een terrein, dat groot genoeg was om hem eenige jaren een aangenaam leventje te

bezorgen, daar het door hem nog nimmer betreden was. Alleen zou hij zich moeten ontdoen van Ethel. Het meisje werd hem te lastig. Er bestonden geen banden van bloedverwantschap en hij zou eenvoudig alle relaties met haar verbreken. Zij was te sentimenteel en zou hem kunnen hinderen in de uitvoering van zijn plannen.

Dit en nog veel meer waren de droomen, waaraan hij zich aan boord van de „Zeemeeuw“ met voorliefde overgaf. Hij was nog niet oud, hij had nog veel van het leven te verwachten. Amerika lonkte hem als een sirene toe. Maar voor hij daar naar toe ging, wilde hij nog eerst trachten zijn gastheer eens geducht te plunderen. Bij den eersten kaartavond had hij niet den indruk gekregen van een bijzondere begaafdheid bij het kaartspel; het kwam hem voor dat Lord Edward weinig of geen trucs kende, zoodat er een prachtkans was om hem eens geducht te aderlaten.

Weliswaar zou het nog veel beter gaan als hij over een derde spel kaarten kon beschikken, maar zonder dat zou het misschien ook wel gaan. Hij moest natuurlijk zeer voorzichtig zijn en stelde dan ook zijn broeder Frits en Kurt Hohenheim behoorlijk op de hoogte van hun taak om hem bij verschillende trucs, die hij wilde toepassen, bij te staan.

Den volgenden dag was het geluk hem eens extra gunstig. Hij maakte gebruik van een oogenblik, dat Raffles met Brand en Henderson alle drie op de brug waren, om ongezien naar het salon te gaan.

Ongezien! Ten minste, dat dacht hij. Als hij het nauw merkbare glimlachje, dat de lippen van Raffles krulde, had kunnen zien, zou hij daar waarschijnlijk anders over hebben gedacht.

Nu was hij daar onwetend van en terwijl hij in het salon rondsnuffelde, merkte hij weldra, dat het muurkastje, waarin verschillende spelen werden opgeborgen, open was.

Haastig doorzocht hij het en men kan zich zijn vreugde voorstellen, toen hij op een der plankjes in een hoek, een kaartspel vond liggen, dat in druk volmaakt overeenstemde met dat, waarmede zij den vorigen avond hadden gespeeld. Het étui was een weinig bestofd, alsof het er al geruimen tijd had gelegen en vergeten was. Het was juist, wat hij hebben moest. Haastig stak hij het in zijn zak en verliet onmiddellijk het salon. Gelukkig voor hem, ontmoette hij niemand in de gang, zoodat hij het kaartspel ongezien in zijn hut kon opbergen.

Reeds dienzelfden avond kon hij het gebruiken. Op zijn voorstel had men het whisten door poker, afgewisseld met bridge, vervangen. Het waren twee spelen, waarin hij uitblonk, waarvan hij alle finesses kende en waarbij hij al zijn valsche trucs kon toepassen.

Raffles was, zooals hij meende gezien te hebben, geen buitengewoon genie in het kaartspel, hij verloor geregeld, maar hij toonde zich een goed verliezer. In plaats van zich te laten ontmoedigen, zette hij voortdurend hoogere bedragen op de kaarten en als hij verloor, verdubbelde hij den inzet. Daarbij was hij niet karig met de flesch. Hij werd op het laatst zelfs erg opgewonden en dronk veel. Toen zij voor dien avond scheidde, had hij tien duizend pond sterling verloren.

Intusschen zette de Zeemeeuw” zooals het zoo'n snellen vogel past, geregeld haar reis voort. Het weder bleef gunstig en weldra waren de Kanarische eilanden bereikt. Er werd nieuwe voorraad ingenomen, de dames voorzagen zich van passende kleeren en men verpoosde zich eenige uren aan land.

Ook te Funchal op Madeira werden uitstapjes gemaakt.

Lang echter hield men zich niet op, het scheen wel of het verlangen naar Europa hen tot meerderen spoed aandreef en spoedig werd het anker gelicht. Niemand, behalve Raffles, Brand en Henderson wisten waar de volgende aanlegplaats zou zijn.

Niemand scheen er zich trouwens ook erg voor te interesseeren. Men wist dat het doel van de reis Engeland was. Er zouden dus nog eenige dagen verlopen, zoodat er alle gelegenheid was voor kaartspel en voor... winst maken.

Den volgenden avond was Kaufmann zoo verstandig om Raffles, die wederom ongeveer tienduizend pond sterling had verloren, de helft te laten terugwinnen, waarover hij opgetogen scheen.

Het was Kaufmann volmaakt onverschillig of hij er vier of vijf keer over moest doen om zijn gastheer kaal te plukken.

Den derden dag begon het weer van voren af aan, Raffles speelde grof, verloor en wist zijn verlies met mannenmoed te dragen.

Toen het tijd werd om naar bed te gaan, wist Raffles, die zwaar gedronken scheen te hebben, de dames te bewegen hen te verlaten, opdat de heeren alleen nog wat konden blijven spelen.

Kaufmann, die daarin een gereede gelegenheid zag om een flinken slag te slaan, stemde toe en nam zich voor zoo hoog te spelen als zijn gastheer maar wilde. Hij lachte zijn duivelsch lachje en schudde de kaarten.

Op een gegeven oogenblik stopte de motor, men hoorde het knarsen van den ankerketting, zoodat men onmiddellijk merkte, dat het schip stil lag.

Raffles ging even het salon uit, maar keerde weer spoedig terug.

— Waar zijn we? vroeg Kaufmann.

— Op de reede van Tanger, meldde Raffles onverschillig en schudde de kaarten. Nog steeds was het geluk niet op zijn hand, hij bleef verliezen. Steeds verdubbelde hij de inzetten, men raakte opgewonden, fortuinen gingen van hand tot hand.

Niet alleen Raffles, maar ook de anderen werden hoe langer hoe onstuimiger in hun spel. Met bleeke gezichten om de speeltafel gezeten, leken zij als door den duivel bezeten.

Brand kwam binnen en bleef een tijdlang toezien.

Plotseling verschoot hij van kleur, ofschoon hij niets anders zag, dan datgene, waarvan Raffles hem van te voren in kennis had gesteld.

Kaufmann werd doodsbleek. Hij wilde een van zijn gewone trucs toepassen, waartoe hij zekere kaarten van het derde, valsche spel noodig had. Maar het spel ging zoo vlug, dat hij de kaarten niet spoedig genoeg kon vinden. Hij moest dat spel laten loopen, verloor, maar besloot revanche te nemen. Hij had zorg gedragen niet te veel te drinken om zijn hoofd koel te houden.

Daar ontdekte hij plotseling, dat eenige kaarten aan het valsche spel ontbraken. Het angstzweet brak hem uit. Zouden zij, niettegenstaande zijn pijnlijke voorzorgsmaatregelen toch tusschen de andere kaarten ingeraakt zijn? Dan was hij verloren!

Hij was ook verloren.

Raffles achtte zijn tijd gekomen.

Met een energieke handbeweging legde hij eerst zijn revolver en vervolgens zes azen op tafel.

— Weet ge wat dat beteekent? beet hij Heinrich Kaufmann toe.

De aangesprokene antwoorde niet. Hij werd doodsbleek en keek Raffles in het gelaat. Terwijl de mannen elkaar zoo aankeken, deed Fritz Kaufmann plotseling een onverwachten greep naar de revolver van Raffles.

Maar hij voelde zijn pols als in een ijzeren vuist gekneld. Brand had zijn hand gegrepen en hield hem eveneens een revolver voor.

Raffles hield Heinrich Kaufmann in bedwang en Henderson, die door het geschuifel van voeten opmerkzaam was gemaakt, dat zijn hulp vereischt werd, verliet zijn post bij de deur, waar hij het laatste kwartier doodstil gestaan had en kwam binnen.

De drie mannen zagen, dat tegenstand nutteloos was, zij waren als verpletterd onder de feiten. Doodsbleek in hunne stoelen weggezakt, met de kaarten rondom hen over de tafel en den vloer verspreid, waren zij een toonbeeld van ellende.

— Zoo, vrienden, aldus sprak Raffles Brand en Henderson aan, we kunnen onze wapens wel opbergen. De heeren zien wel, dat hun rijk uit is.

En gij, zoo richtte hij het woord tot hen, luistert! Gedeeltelijk in uwe zakken en gedeeltelijk hier op tafel ligt het fortuin, dat gē mij in enkele dagen door middel van valsche kaarten hebt afgewonnen. Geef dat geld terug.... onmiddellijk!

Met langzame bewegingen voldeden de drie aan het ontvangen bevel. Toen een groote hoop goudgeld en bankbiljetten voor hem lag, begon Raffles kas op te maken. Hij noteerde zorgvuldig de bedragen en kwam tot een totaal van twee en dertig duizend pond sterling.

— Er mankeeren nog acht duizend pond aan; aanvullen als u blijft, zei hij.

De toon waarop hij deze woorden zei, liet geen twijfel over aan den ernst, waarin hij verkeerde. In twee minuten was het ontbrekende aangevuld.

Raffles vergaarde het goud en de bankbiljetten zorgvuldig, stak ze bij zich en richtte toen wederom het woord tot de bandieten.

— Zie zoo, dat is afgedaan. Nu het tweede gedeelte. Deze veertig duizend pond, die gij mij hebt afgewonnen, heb ik thans terug, maar eigenlijk heb ik recht op nog veertig duizend pond, die ik u waarschijnlijk had afgewonnen, wanneer ge eerlijk geweest waart. Ik wil echter van dien eisch afzien, doch ik heb nog iets anders op het hart.

Jack Howell was in het bezit van een fortuin, ongeveer even hoog als ik hier in mijn zakken heb, toen hij aan boord van uw jacht op de reede van Elmina stapte. Dat fortuin, dat hij eerlijk verdiend had door tien jaren noesten

arbeid in een onbeschaafde streek, hebt gij hem afgewonnen in enkele dagen tijds. Dat is iets wat hem aangaat, zult gij zeggen. Ongetwijfeld, maar alleen dan, wanneer gij eerlijk had gespeeld.

— Er is eerlijk gespeeld! beet Heinrich Kaufmann Raffles toe.

Raffles drukte even op den knop van de elektrische bel. De deur ging open en Jack Howell met Ethel aan zijn arm kwam binnen.

— Ik heb hier twee getuigen, die het tegendeel kunnen verklaren en aangezien één woord van hen voor mij meer waarde heeft dan duizend van u, zullen we maar niet langer tijd verspillen met onnoodig gediscussieer en wil ik u alleen verzoeken hem onmiddellijk het hem afgewonnen geld ter hand te stellen.

Kaufmann schudde vastberaden het hoofd, klemde de lippen op elkaar en zweeg.

Raffles gaf een teeken aan Henderson, die verdween en een oogenblik later terug kwam met de bagage van de bandieten.

De koffers werden geopend en het duurde niet lang of het geheele bedrag van veertig duizend pond sterling, slechts een weinig door het zeewater beschadigd, kwam voor den dag. Behalve deze som was nog ongeveer vijf duizend pond sterling aanwezig. Ook deze biljetten haalde Raffles er uit.

Toen richtte hij wederom het woord tot hen: — Zoo, dat is dus geregeld. Hebt ge nog wat te uwer verdediging aan te voeren?

— Niets, antwoordde de oudste Kaufmann. Niets. Wij moeten bukken voor de overmacht, maar protesteeren tegen deze behandeling van schipbreukelingen, die men eerst redt, om ze later op zijn gemak te bestelen.

— Dat is brutaal, heerschappij, zei Raffles, terwijl het één oogenblik scheen alsof hij kwaad werd. Maar hij herstelde zich onmiddellijk en haalde de schouders op.

— Ik weet wat die woorden waard zijn, zei hij. Nog iets?

— Neen, alleen dit, dat ik bij aankomst onmiddellijk een aanklacht tegen u zal indienen. Nu begon Raffles te lachen.

— Dat is goed, zei hij. Het treft bijzonder, we kunnen nu meteen aan land gaan en men kan mij dan direct in hechtenis nemen.

— Aan land gaan? liet Kaufmann zich ontvallen. Aan land gaan? En ge hebt gezegd, dat we op de reede van Tanger....

— Dat was een vergissing, heer. We liggen

op het oogenblik voor Gibraltar en ik moet u in verband daarmee het volgende mededeelen:

Ik was eerst van plan u allen wegens moord aan te klagen. Toen ik op de verlaten kust van Afrika naar de hut ging van David Hunter om hem mee te nemen aan boord van dit schip, ontdekte ik een versch gedolven graf, waarin Hunter het stoffelijk overschot had gelegd van den ongelukkige, aan wiens lijden gij een vroegtijdig einde hebt gemaakt. De man was ten doode opgeschreven en ik geloof, dat de dood een weldaad voor hem was.

Maar een moord blijft een moord, temeer daar gij gedacht had een ander te zullen treffen. Nu zal ik u de keus laten. Of ge gaat alléén aan land met de vijf duizend pond sterling, die ik in uw koffers heb gevonden en die ik u zal teruggeven, of ik ga met u mede, stel mij aanstonds na mijn aankomst in verbinding met den Engelschen officier van justitie en klaag u aan. Kies!

Kaufmann zweeg. Indien hij Raffles met een kwaadaardigen blik had kunnen dooden, zou deze als een lijk aan zijn voeten neergevallen zijn. Nu echter had hij alleen maar een verachtelijk lachje voor hem over.

— Kies, zei hij nogmaals.

— Fritz, wek de dames, zei hij alleen en ging de deur uit en naar dek.

Een paar minuten later brachten Brand en Henderson het vijftal naar Gibraltar.

Nog vóór middernacht kwamen Charly Brand en Henderson opgewekt aan boord terug. De sloep werd onmiddellijk aan dek geheschen, het anker gelicht, de steven gewend en de thuisreis naar Engeland aanvaard.

Raffles stond op de brug en bestuurde geheel alleen zijn jacht, dat, alsof het zich zijn naam waardig wilde betoonen, krachtig het water

kliedde. Hij keek uit over de wijde zee en gevoelde zich buitengewoon voldaan.

Dat de vijf schipbreukelingen, die hij te Gibraltar aan land had gezet, waarschijnlijk wegens hun nationaliteit in moeilijkheden zouden komen, daar had hij geen oogenblik aan getwijfeld. Maar hij beschouwde dit als een rechtmatige straf. Zij kwamen er voor al hun misdaden toch nog genadig af. Zij hadden wat hun toekwam!

Nog een paar anderen kregen hun deel, want toen hij het roerrad in handen van zijn trouwen chauffeur overgaf en van de brug naar het dek afdaalde, begaf hij zich naar een zeker plekje op het dek, waar hij wist, dat hij Ethel en Jack samen zou vinden.

De twee jonge menschen, die door een samenloop van omstandigheden met elkaar in aanraking waren gekomen, hadden eindelijk den weg tot elkanders harten gevonden. Het lijden had hen vereenigd. En nu was Raffles dáár, om die vereeniging te zegenen. Hij strekte zijn handen uit en drukte de hunne hartelijk. Toen haalde hij een klein étui uit zijn zak.

In dat étui lag een fraaie platina ring, waaraan een prachtige parel zacht glansde. Hij had dien ring met zijn gewone vaardigheid in zijn privé hut gemaakt, zonder dat iemand daarvan iets gemerkt had. Raffles de duizendkunstenaar was onder andere ook een buitengewoon bekwaam edelsmid. Uit de verzameling parelen van David Hunter had hij de grootste en fraaiste genomen, om daarmee dien ring te sieren. Nu sierde die ring den fijnen vinger van Ethels hand.

Twee dagen later voer de „Zeemeeuw“ de haven van Guernsey binnen, onder de toejuichingen van de bevolking.

De volgende aflevering (No. 508) bevat:

Het lijk onder den vloer.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.